

יומן משא

ישראל באמת
(ישעיה י 20)

דקלה נקולס

יומן משא

ישראל באמת
(ישעיה י 20)

כל הזכויות שמורות

diklajerusalem@icloud.com

עוצב על ידי

The Hei
Hispanic Agency
INC.

www.theheihispanicagency.com

אני כותבת יומן משא

אני כותבת יומן משא. ברב שנותיי כמאמינה, כל תהליך הגדילה, זה בזכות חסדו עליות, ירידות, נפילות ושוב תקומה. והוא שם בתוך המשא המשתולל בקרבי. היו לי הרבה תהיות, ושאלות האם לעזוב לפני הזמן האם היעוד שקבלתי ממנו בנמצא?

פתאום ולרגע, אני במקום אחר הרגליים שלי עומדות על קרקע יציבה, לא פונות ימינה או שמאלה. משהו צומח בתוכי, זו הרוח הבוחרת להוביל אותי, ואני נשמעת לקולה.

יותר אסופה, לא מתפזרת מסודרת מדויקת, והכל בזכותו. הרבה שנים חלפו, מאז שפגשתי את האמת, וזה תהליך כל כך ארוך, של שאלות להבין, בכח מה אלוהים עושה.

לא מצליחים להביא את עצמנו לידיעה, שכאשר כואב לנו, או מאתגר לנו, אלוהים עושה משהו שיחזק אותנו, ויעזור לנו להמשיך הלאה, ולבנות אותנו כבראשונה. כתבתי לא מעט ספרים, ואני אומרת לעצמי זה אחריו אלך יהיה ספרי האחרון.

אבל אז דווקא נחה עליי, התגלות חדשה.

לכתוב יומן משא.

אלולה פגשתי אותו, הייתי בעולם רחוק אכזרי ומנוקר, לא הייתי ממש מקובלת על ידי החברה, בילדותי גם בחרתי להתנתק מסיבה זו או אחרת, והיו לי חברים מעטים, היום אני רואה את זה כמשהו כל כך טוב, עוד בטרם הכרתיו, הוא שמר עליי.

אוכל להעיד שהיו לי המון חלומות ילדות, אני באה מבית נורמטיבי, אהבת אם, כל כך עמוקה ורחמנייה. ואבא טיפה יותר נוקשה.

היו קשיים כלכליים, אבל אוכל על השולחן, תמיד היה.

אבא שלי הגדיר את עצמו, אתאיסט אחד שלא מאמין באלוהים, הרבה חושבים בדרך הזו, כי לא הולך להם בחיים, הייתי אומרת שזה התנהגות מניפולטיבית, וילדותית, עם פצעים מפה, עד אין סוף.

סבא רבא שלי היה רב גדול במרוקו, מכך הצטייר שהיה בו שורש של אמונה, משום שהוא הוכיח את עצמו, במה שהוא ביטא.

וגם חזן בבית הכנסת הגדול במרוקו.

אבי היה אדם אופטימי, מלא שמחה, אז איך אפשר להבין מה שהפה אומר?
ללא ספק היה שם זרע, שהתחיל להנביט, כי בכל פעם שהוא דיבר, היה אומר ברוך
אדוני ושומר על כשרות.

אבי היה כעץ שתול על מים, העקשנות שלו להיות בעמדה מסוימת ולא לזוז ממנה,
סייעה להצלחה שלו, אבל גם לנפילות.

מידי שנה אנחנו הולכים לאזכרה ואני מלאת תקוה, שיש חיים ושאלוהים מלא רחמים,
נשגב מכל שכל ומרבה לסלוח.

אני לא יודעת למה אני מתמקדת בכתיבה על אבא, אני מאמינה שאלוהים נותן
לי להבין את משמעות החיים, ודרכי האהבה שמתמזגים דרכו, וזו אהבה שלמה,
המכסה על המון פשעים.

הסבל שאנו עוברים, או שנעבור, לא משתווה לשום דבר ומה שיהיה ביום, כאשר
נראה אותו פנים אל פנים.

**אנחנו דוברים חכמה בין המבגרים, אך לא חכמת העולם הזה,
גם לא חכמת שליטי העולם הזה הבאים אל קיצם.**

**אנחנו דוברים את חכמת אלוהים הנסתרת, החכמה שהייתה
גנוזה ואשר לפני העולמים יעדה אלוהים לתפארתנו ואיש
משליטי העולם הזה לא ידעה, שכן אלו ידעוה לא היו צולבים את
אדון הכבוד כמו שכתוב:
אשר עין לא ראתה
ואזן לא שמעה
ולא עלה על לב איש
כל אשר הכין האלוהים לאוהביו.
אך לנו גילה האלוהים על ידי רוחו
אפילו את עמוקות האלוהים,
משום שהרוח חוקרת הכל.
(הראשונה אל הקורנתיים א 6.10)**

הרבה אנשים הולכים, ללא ידיעת האמת, ואני שואלת את עצמי לפעמים למה אני
קבלתי את הזכות הזו ולא הם, אנחנו פה להיות עדות, לרבים, וליבי תפילה שניקח
כמה שיותר אתנו, למלכות.

אני חוזרת לאבי הביולוגי, הוא נלקח בשנת 2012 אימי אמרה לי, שכאשר שכב בפעם
האחרונה, עורו היה חלק, ופניו כפני מלאך.

ידעתי אז והבנתי, לא קצרה ידו מהושיע.

הפרידה קשה, לפעמים לא מובנת, אבל יש לנו הרבה שנים להודות, על הזמן שחלקנו, יחד באירועים, וחגים.

בביקורים משותפים, עם המשפחה, וזו זכות גדולה ואני מודה לאלוהים על כך מקרב ליבי.

אני עוזבת את הדף מידי פעם, וקמה לעשות מה שמחובתי לעשות.

**הרוח הולכת לאן שהיא רוצה, ואת קולה אתה
שומע, אך אינך יודע מאין היא באה או לאן היא
הולכת, כך כל מי שנולד מין הרוח.
(יוחנן ג 8)**

בילדותי היו לי לא מעט חלומות, שאני עפה גבוה, את משמעות החלומות הבנתי, כאשר נושעתי שאני חלק מהיעוד הזה הנקרא מלכות.

שמתי את עצמי בתפילה יום יומית, והסתכלתי על התמונה, של עכשיו, ומה שהייתי אז. רחמיו, הקימו אותי כל פעם מחדש, עם הזמן אתה גודל באמונה, ואלוהים נוגע בדברים שאתה אוהב, ומשתמש בזה כדי לשנות אותך.

אתה בתור אדם צעיר באמונה, נלחם ומקשה את עצמך במריבה. אומר לעצמך, אני אעשה כך וכך ומה שנח לי אתן לאלוהים.

ופצעי העבר מונעים ממך להתקדם, כמו רכבת שנעצרת, תקועה ולא זזה.

ואתה בונה את המתנות שלך, אבל זה לא מניב פרי, ואתה לא מבין מה קורה.

אתה יודע טוב מה היעוד שלך, ומה נקראת לעשות בעולם הזה, גם יש לך אמונה, ובכל זאת המעשים הם אלה שקובעים.

אלוהים מזכיר לך לא מעט, שיש דבר מרכזי, והוא הכי חשוב, ומה שצריך להוביל את חיך, ציות. כאשר זה לא בנמצא, ובחרנו, ללכת בדרך לא דרך, השלום והאמונה שלנו, נסוגים אחורה.

כאשר אנחנו מסתכלים מסביב והאדם הישן, תופס מקום, אנחנו מחליפים אותם בדבר שהוא היקר ביותר שאמור להיות בקרבנו.

אני מסתכלת, על התמונה השלמה, ועל כל התחנות, שאלוהים פגש אותי. אני מברכת את שמו בכל עת, ושהוא מייעץ לי, מלמד אותי את דרכיו, ולרגע לא מוותר.

אני חושבת לפעמים על העבר, ומודה ומתוודה, שאני לא גאה בעצמי.

שבמקום לאסוף פיזרתי, והחמצתי כל כך הרבה דברים טובים בדרך.

אבל היו גם דברים טובים, רק משום חסדו, ועדין יבואו, כי אלוהים נאמן להבטחותיו חשוב שאנו נשמור על לבנו, ונעמוד יציבים, ואיתנים, נקיי כפיים וברי לבב.

אני כותבת את הסיפור האישי שלי, ומעידה שמצאתי כל כך הרבה דברים, שהתגלו בתוכי במהלך השנים, שבאתי בהסכמה איתם, לנער את השליליות זה צורך יום יומי כדי לספק הצלחה, בכל תחומי החיים, אי אפשר להתנדנד כל הזמן, או לא לספק

את הכי טוב שאפשר ולפעול במציונות, ולקבל מה שאנחנו רוצים זה לא הולך ככה, אלוהים תמיד ישיב אותנו לנקודה, שפספסנו, כדי לתקן ולהשלים, את החסר, משום שהוא לא משתנה והוא אל שלעולם לא משתנה, ספגתי הרבה במהלך החיים, לא ידעתי איך להתמודד עם זה, בלי לרחם על עצמי, והנה הוא בא אליי וחיבק אותי חזק, ואמר לי שהוא פה לנחם אותי, והוא כל כך חלק ממך את לא יכולה בלעדיו, זה לא להיפרד מהאנושות שהיית איתה בקשר במהלך שנים רבות, וכאב לך וזה הגליד, זה חלק בלתי נפרד, שאם הוא יאבד לך את תהיי אבודה בעצמך, הוא גילה בי כל כך הרבה דברים, שאני לא יכולה להתגאות בהם, אבל זה רק משום אהבתו העזה אליי, יכולתי מזמן להיות במקום אחר לגמרי, הפחדים לעיתים עוצרים אותנו, וגם זה שנח לנו.

ופתאום הכל משתנה, בזכותו אני גם לא שם יותר, החסד שלו הוביל, ומוביל אותי לתובנה מלאה של הסכמה מלאה אתו, נכון אנשים ימשיכו לדבר לא יפה עלייך, לשפוט אותך, לנסות להבין בצורה הגיונית איך אנחנו בתוך מאמינים מתנהלים, אבל זה הכל זמני, ואני שלמה לגמרי עם ההחלטה שעשיתי, ומודה לאלוהים שהוא סולח לי, ופה בשבילי, להמשיך לעזור לי להמשיך את המשא, היום גם למדתי משהו חדש, האויב הוא כל כך בנמצא כל כך קרוב אליי, רוצה לעיתים אפילו להרוג אותי, ובתוך התמונה הכואבת הזו, אני רואה את הצלב ואת ישוע נושא אותו עבורי, נושא את הכאב שלי, ואת עולי.

ואז אני מתנחמת, כי יש לי אותו, ואני יכולה להרים את הראש ולהמשיך, ולהתנער מכל דבר שלילי.

לעיתים המעטה במילים כל כך עוזרת, אפילו במחשבות, של זה עשה לי זה פגע בי, אין צורך בזה יותר, זה פותח גם דלתות לאויב.

ואני בבחירה שלא משתנה, זה שאני אאמין אשכן ארץ ואראה אמונה, אלמד לבטוח ולהתגבר על כאב, כי רק אתגרים משנים, ובונים. ובזכות אהבתו הזכה אני לומדת, להמשיך לרוץ את המרוץ, עד סופו, יש עוד הרבה להעיד עד לסגירת המעגל ובכלל אני מרגישה בשבילי שזו התחלה חדשה, ואני רואה הרבה שדות לבנים וצחיחים מלאים בדרך, ואני חיה את החיים בשבילי, ואני שומעת אותו מעודד ומחזק, בכל פעם שהנפילה באה, הוא מתערב, ואוסף אותי עם עוד פסוק, או מילה טובה, ופתאום הראש שלי מורם, הדבר הכי טוב שקרה לי זה ישוע, שבעוני ובסבל שהוא ספג, עשה אותי אדם עשיר מבחינת הבנה, רוחניות, כללים חשובים, מציונות, סדר עדיפויות נכון, כבוד, ערנות שמיעה חדה יותר, רוח בזמן, ערנות לסביבה, הקרבה, הוא כל כך מושלם, והוא עושה את הכל, בנו בצורה קיצונית ויסודית, שום דבר לא עובר לנו חלק, ואנחנו לא יכולים לעבור לחלק ב, אם לא סיימנו את חלק א, בזכות זה אני גם כל כך אוהבת אותו, כי הוא המורה הכי טוב, שאי פעם יכולתי לקבל.

גם אם אין לי כלום יש לי הכל, אני לא מגבילה את אלוהים במה שהוא יכול לעשות, יש תקופות של חוסר, ובכל זאת אנחנו צריכים להאמין, גם אם אין לי כלום יש לי אותו, אני הבת האהובה שלו, ושמה את מבטחי בו, בכל מצב, נראה שגם אין סוף לאתגרים, וזה כואב אבל אני באותה מידה מרגישה שהוא קיים, והשלום שלו מוביל אותי.

השמיים פתוחים בפניי, ואני לא יכולה להרשות לעצמי, לתת מקום לאויב המקטרג והשקרן, שמנסה לתפוס אותך בכל מקום. הוא שקרן ותמיד היה, ואין לנו מלחמה עם בשר ודם. תודה לאלוהים שקבלנו סמכות להרוס מבצרים, וכל דבר שבה נגד רצונו. האתגרים מחשלים ומובילים אותנו, לדרך הנכונה דרך חסדו, לעיתים שאני לא עומדת בכאב מסוים, אני רוצה ללכת הביתה, והאדון מפציר בי לא לנסות אותו, ושיש ללכת עדיין, ולסיים את המרוץ.

האם אינכם יודעים שהרצים באצטדיון אמנם רצים כלם? אבל אחד מקבל את הפרס? בדומה לכך רוצו למען תשיגוהו. כל מתחרה נוהג להינזר בכל התחומים הללו כדי להשיג זר נובל, אבל אנחנו כדי להשיג זה שלא יכול. לכן אני רץ לא כמי שמגשש באפלה, ואני נאבק לא כמי שמכה באוויר, אלא נוהג אני בקשיחות גופי, ומשעבדו שמא לאחר שאטיף לאחרים, אני עצמי אמצא פסול. (הראשונה אל הקורנתים ט 24.27)

לא מעט דברים מתפתחים אצלנו וגדלים, מבחינה רוחנית ואלוהים מרשה לדברים לקרוא כדי לפתח את השמיעה שלנו, ולהשיג את הברכות, הוא מעורר בנו את התקווה להמשיך את המרוץ, היום מאי פעם אני לומדת לוותר על הכל למענו, משום שאין לי מקום מפלט מלבדו, העולם לא מועיל, ולא נותן מענה ופתרונות, כפי שהוא נותן.

אין מקום לומר לעצמי, שיש לי זכות לעשות ככל העולה על רוחי. אני כל כך במנוחה על המחשבה שנושעתי, והוא בחמלתו, מילא אותי בכל הדברים הטובים, וההבנה, איך מלכות האלוהים, מתאחדת אתנו, כבני אדם, והופכים להיות בצלמו כדמותו.

יום ראשון של השבוע, ואני מתקשה להכנס לנוכחות, או לטפל בדברים, פנימיים שזקוקים לשינוי.

ההנחות שלנו, והאדישות חוסמים את אלוהים בלפעול בנו. ואני מבקשת את רחמי אלוהים, ומתפללת להשאר באותה הרוח שקבלתי ממנו, ולא לסגת.

גם כאשר אנחנו נמצאים בסביבה של אנשים המעורבים בעולם או משפחה אנחנו צריכים ללמוד להשאר באותו הלך רוח, ולא להתנדנד. אני לא בוחרת יותר את הדברים, שחשבתי שהם טובים בעיני אבל נותת לאלוהים להחליט בשבילי מה טוב לי. האגרת אל העברים מעוררת בי כמיהה חזקה להשאר איתנה ולא לזוז, מביאה חיים, לנפש, ומעורר בנו יראה ונמיכות רוח.

**לכן אל תשליכו את ביטחונכם אשר גדול שכרו.
שהרי צריכים אתם לסבלנות כדי לקבל את המובטח לאחר
שתעשו את רצון אלוהים: כי עוד מעט קט והבא יבוא ולא יאחר
וצדיק באמונתו יחיה.
(אם ייסוג לא רצתה נפשי בו)
אבל אנחנו איננו מהנסוגים אלי אבדון, כי אם בני האמונה לשם
ישועת הנפש.
(אל העברים י 35.39)**

הרצון שלי להיות עדות חזקה מאי פעם, ויש לי כמיהה ללכת למקומות רחוקים ונידחים, ולטפל בדברים מהשורש, בעולם החשך באמצעות חסדו, ואני באמונה מכריזה שזה אכן יקרה, יש עדיין דברים שצריכים להיות מטופלים מבית, יש אחריות, וסדר עדיפויות, אלוהים בוחר דרכים נפלאות לבנות את ילדיו. ומכין אותם בדרך הכי טובה שאפשר, שיגיעו למקום הזה, להיות באמת עדות, ויעוד ליושבי חושך, וגם למאמיניו כדי לחזקם, ולעודד אותם. אני משחררת ולא כובלת את עצמי, ולא את המשפחה שלנו, ולא את אלוהים, חשוב שניתן לו לעשות כרצונו ולעולם לא למוט.

**נחזיקה נא בתקוה שאנו מצהירים עליה ואל
נמוט, שכן נאמן המבטיח
(אל העברים י 23)**

החורף די קצר השנה, מורגש אמנם אבל קצר.
אני כבר חווה את ריחו של האביב המתקרב, משום שיש שבועיים חמים, ושבועיים של קור וגשמים.
חג פורים בפתח ואני ממש בשיא ההתרגשות, כל דבר מרגש יותר השנה, התחלות חדשות, כל הפירות מניבים את פרים בסלסלה אחת גדולה, יפה ומקושטת.
התחלות חדשות מקיצות, מתעוררות בעצמה וביופי הדרן, ריח טוב באוויר ובנפש יש שמחה גדולה ואופטימיות שלא חוויתי הרבה זמן.
אלוהים מבטיח ששנה זו תהיה מיוחדת, ויכולתי לשאול את עצמי הרבה שאלות לגבי עבר, שלא נתן לי מענה, עוד בעודי באמונה.
אני מבינה יותר איך אלוהים בונה את ביתו, לפני כל דבר אחר, הסדר שהוא בוחר לעשות זאת, הסדר שהוא מחכה שאנחנו נבחר, ולבנות את השארית ולתת פתח ליושבי חושך, דרך בחיריו, שהם אור העולם שלא יכולים להסתר.
האביב קרוב והציפורים, מציצות בשעות המוקדמות של הבוקר, אני פנויה עכשיו לפתח את המתנות, ובוטחת באדון שהוא יעזור לי עם ההשלמה, והיישום.
כל כך הרבה פסוקים מסבירים לי, את החשיבות של להאמין ולא להסתכל על פי ראות עיניים.

**לולא האמנתי לראות בטוב אדוני
בארץ חיים
קווה אל אדוני
חזק ואמץ ליבך
וקווה אל אדוני (תהילים כז 13.14)**

**האמונה היא בטחון בממשות הדברים המקווים, דברים שאינם
נראים בזכותם
הועד על הקדמונים.
(אל העברים)**

22.2.2023

יום חדש ואני מקבלת התגלות שנאורה בקרבי. לשכון ארץ ולרעות אמונה כל הדברים שאנחנו מישמים למענו עלי אדמות, משפיעים בצורה חזקה על הפרי שאנו מפיקים במיוחד שאנחנו דואגים לאנשים שהוא קורא לנו לשרתם, ואלה הן הציפיות שלו שנעבוד אותו ברוח ובאמת.

אני חשה כל פעם מחדש את משב רוחו, ודרכו אני פועלת, והאופטימיות והאמונה מתעמקים הרבה יותר, שאני עושה הכל למענו, ולמען הקדושים, וזה לא תמיד קל אני מרגישה עצורה כזו לפעמים, ומחפשת דרך מילוט להיות חופשיה, מכל הדברים הללו, אבל זה לא בהישג ידי, וגם לא תלוי בי, אני גם לא יכולה להתלונן, כי הוא יודע מה טוב בשבילי תמיד.

משפחה ואחריות, וזה צריך להתישם באופן יום יומי. אלוהים לא שוכח את פעלנו, ואת מה שאנו עושים, ונותן גמול לדורשיו. כאשר אנו מבינים בעומק לבנו, את הסדר הנכון שאלוהים מנתב לנו, זה מביא לנו השראה למה שישוע בשבילנו, וכמה אנחנו צריכים להיות דומים לו. ישוע אומר לתלמידיו, קראתי לכם ידידים ולא עבדים, ואני שואלת את עצמי למה התכוון.

פולוס ציין באגרותיו, לעשות הכל בלי להתלונן ובלי להתווכח. הוא היה הבן, וגם עבד אדוני, חבר וידיד קרוב של אלוהים, שהוא אביו ואנחנו מתחברים יחד אליו, באותה רוח. ידידים, חברים, הכלה האהובה שלו, וגם עבדים שעושים כל דבר שיידרש מאתנו, במטרה שהפרי שלנו יתרבה.

יש דברים שאנחנו מחויבים לעשות, השגרה תופסת אותנו, יום יום, אבל בתוך זה יש שינוי, וזה נותן לנו מוטיבציה להמשיך, ולנהוג בקשיחות עם האופי שלנו, והגוף שלנו, להתעמל לאכול טוב, שנוכל לעמוד חזקים ומוגנים, בימים קשים, ולהתחזק באמונה

יום שישי 22.2.2023

שלום אלוהים הוא נשגב מכל שכל. אני שמה לב שבימים האחרונים אני עוטפת את עצמי בשלומי, ועושה החלטה לא לזוז מהמקום הזה, ולא משנה איזה סערות יבואו עליי.

יש לי את השלום שייחלתי לו לא מעט שנים.
אני חושבת על המלך האהוב שלנו, אבינו שבשמים יושב על כס כבודו.
והוא את בכל מקום, את השמים הוא מלא, והוא בשלום.

**יצר סמוך תיצור שלום
שלום כי כך בטוח
בטחו באדוני עדי עד
כי ביה אדוני צור עולמים
(ישעיה 26.3)**

כתבתי כמה שירים על שלום, אבל לקח לי זמן ליישם את זה בליבי, ומה זה שלום בצורה שלמה, והיום אני בשלום הזה, ולא מתכוונת לסגת.

באה אל השקט (דקלה אשרת)

כאשר נשאלות שאלות בליבי
והם לא מובנות לי
אני באה אל השקט
שם אני רואה מקום טוב
פזמון: גם אם דברים מתעכבים
במקצת אני באה אל השקט
שמחשבות מתרוצצות ללא הרף
אני חוזרת לשם אל השקט
המושלם שבו למדתי מזמן
לא ארצה להחמיץ את הטוב הקיים
עם דאגות עד אין סוף
רק אבטח בשקט שלמדתי מזמן
המביא לי נתיבות ישרות
פועלות נגד עיני ומתגשמות.

28.02.2023

היום הוא יום מרגש עבורי, קבלתי הכנה מעודדת במהלך הלילה לפני שהשכמתי. הרבה דברים שאחזתי, כל האלילים הללו שהיו בתוכי, ולא שחררתי. חשבתי שאני חזקה מכולם, ושארף אחד לא ייקח ממני את היעוד שלי, אמנם זה היה בתוכי, ונתנו לי מתנות בטרם היוסד תבל, אבל אלוהים היה צריך לנתץ ולהרוס את כל תכניות האויב בתוכי, פגעתי בעצמי, ולקחתי מעצמי. אף אחד לא לקח ממני שום דבר, סגרתי לעצמי דלתות לא מעטות, משום הבחירות שלי. הבטתי דרך הבשר על הזמן שרץ, ושום דבר לא קורה, אני מבינה שרק בזכותו רוח הקודש שכנה בקרבי, ואלוהים שם אותי, בחסדו בכל כך הרבה הזדמנויות לחזור בי, לחזור אליו, ואל השלום המלא, ולהבין לגמרי שלא מגיע כל הכבוד, ושום דבר מהמתנות הללו, לא שייכות לי, אלא למען כבודו.

המילה שלו היתה כל כך רחוקה, ממה שאני הייתי, אז כל כך מנותקת, וכל כך סביבי, וסביב עצמי.

הזמן עבר, והתחלתי להבין שאני לא יכולה ללכת עוד יום נוסף, עם תהיות ספקות, שאלות, ובמקום זאת להאמין, לעבוד על השלום, ושאני גם לא יכולה לאחוז בכח, ולתת הכל לאדון והרמתי ידיים. באמרי אדון בידייך עיתותי.

אני כותבת את יומן המשא שלי, מהסוף להתחלה המקום הזה שבו אני נמצאת ברגע זה מעודד אותי לסיים כמו שצריך, הסוף הוא התחלה, זה הטורניר שקובע את מהלך ונסיבות חיינו, אני כותבת עם כאב, אבל כאב שנותן פתח לשינוי הרבה יותר עמוק מבחינה רוחנית, דברים קוראים עדיין, שנראים חסרי הגיון, ואני מנסה להבין, ואז אני אומרת אולי במקום להבין, אני אתפלל יותר, אקריב יותר, אמות לבשר יותר, שם התשובות נמצאות, אלוהים רוצה שנתמקד בפתרונות, לא בבעיות מסביב. לא בהאשמות תירוצים או קרבן הנפש, להתגבר, כגיבורים כאמיצים ללא חששות, ולהמשיך, הסוף שהוא ההתחלה קרוב יותר מאי פעם, אני רואה פריצות דרך, ותמונות חיוביות כאלה, שלעולם לא חוויתי לפני, את יפי טוהר והדרו של המשיח.

קרא אליי ואענך ואגידה לך גדולות ובצורות לא ידעתם (ירמיה לג 3)

הבטחות אלוהים הן בנמצא, אני חשה אותם קרוב אליי, הוא מחזק אותי בנקודות הכואבות האלה שאנחנו שמים עליהם את הדגש של העבר, אני לא מעט פעמים מנסה בכל הכח, למצוא פתרונות ושדברים יסתדרו, ויש פעמים שאלוהים סוגר דלתות, אני מתחילה להבין הרבה יותר, לפי התכנית שלו ולא לפי ההגיון. אני לא כועסת על אף אחד, אני כאילו במנוחה שלמה אתו.

השנה הזו תהיה טובה ללא ספק, אני יכולה להעיד על עצמי שיש פעמים שאני פשוט חושבת על איזה החלטה כזו אחרת, שתהיה פתירה מצידי, אבל אלוהים מגדיש את הפסוק, לא מעט פעמים לא בחיל לא בכח כי אם ברוחו.

גם הציפיות מאנשים כבר לא בסדר העדיפויות שלי, נראה שגם שם דברים לא לגמרי עובדים, גם החוק, והעזרה של המדינה שאת מבקשת גם לא שם, מרגיש שלאף אחד לא אכפת, אבל ההבנה היותר ברורה למאמין זה, שהוא תמיד שם, והוא הדרך האמת החיים. הדרך היחידה במידה ואני צריכה עזרה, זה בתפילה שאלוהים יספק לי את העזרה שאני צריכה, ולפעמים אני גם נשארת לבד אתו, עם מצבים כמעט לא מוגמרים, הקרבה אין סופית, ותקווה לסוף טוב. ברגע שאנחנו מתירים את הקשרים, של בחירת אלוהים, אנחנו נותנים דין לעצמנו, ועדיף ורצוי שנכנס אל מנוחתו, המלאה והשלמה, וניתן לו לפעול בדרכים שהוא מנתב לטובתנו.

לפיכך נותרה מנוחת שבת לעם אלוהים.
הן הנכנס אל מנוחתו גם הוא שבת ממלאכתו

הבן הבכור שלנו, עטר.
מגלה סימני שיפור, יש עוד כמה צעדים גדולים שהוא צריך לצעוד וגם אני אתו, בשותפות של תפילה אמונה, לריפוי מושלם.
עטר היה אפילפטי פעם, וזה השפיע על תהליך ההתפתחות המוחית שלו.
אבל אלוהים האב המסור והנאמן שלעולם לא משתנה, אומר בליבי לא להרפות, בלהאמין שהכל יחזור לקדמותו, כמו ילד שנולד לגמרי מחדש, על פי תכנית הבריאה, אנחנו נהיה כל כך שמחים מהשינוי והמהות, היעוד והקריאה הכל גדולה שיש לעטר, שהוא יבחר ללכת בדרכו, הוא יחזור בו מכל מעשיו הלא טובים שעשה, יהיה ברוח של ענוה כל ימי חייו, תמיד ציירתי אותו כשמואל הנביא.

והיעוד של המוסיקה, והשמיעה לה, תהיה לפאר את שם אלוהים.
עכשיו שאני רואה שהזמן קרוב, לראות שנוי, ואני רואה. אני לפעמים מרחמת עליו קצת שהוא צריך לקבל עוד תוכחות, ואני יודעת שאסור לי להיות במקום הזה, שאני מרחמת עליו, כי זה יזיק לו, שיבין שאם עשה משהו לא בסדר, צריך גם לקבל את

התוכחה, ואת החזרה בתשובה.

כמונו אנחנו הילדים של אלוהים האב, אבל אנחנו יותר מבינים מפעם, ועוד כמה מכות נצטרך לקבל, עד שנבין.

זה מאוד מזכיר לי את האירוע של ישוע, עם האיש שהיה חולה כל כך הרבה שנים, ישוע בא אליו, ושאל אותו האם אתה רוצה להירפא?

זו שאלה, שכל אחד היה נותן לה תשובה חיובית, אבל בתוך השאלה הזו, יש גם תנאי.

האיש לא הבין מה ישוע מנסה להגיד לו, אבל ישוע תמיד ציטט דברים בצורה מדויקת, וברורה, הביע את עצמו בדרך רוחנית גם אם אנשים לא הבינו, הוא היה רגיש ברוחו, בכל סיטואציה, ולא ממש הפריע לו מה אנשים חושבים. אין ספק שהוא היה חוטא, הוא ריחם על עצמו, אני מבקש שיעזרו לי ואף אחד לא עוזר לי.

ישוע שאל אותו, ובתוך השאלה הזו היה תנאי כל כך ברור, האיש אמנם נרפא, אבל לא חיפש או שאל, מי ריפא אותו, לא הביע אות תודה, ישוע פגש אותו שוב ואמר לו, אני זה שריפא אותך, אבל אם תחטא תאונה לך רעה גדולה מזו.

אני מבינה עכשיו, הרבה יותר ברור שלא רחמים עצמאיים, ולא הצדקה עצמית, מוציאים אותנו מהבוץ, אלא חסדו של אלוהים הנשגב ואם הוא עשה הכל בשבילנו, למה אנחנו צריכים להצדיק את עצמנו מול אחרים?

אלוהים מגן עלינו מכל משמר, וגם מוכיח באהבתו, את מה שלא בתוכניתו.

הוא מדכא חטאים, ובונה בנו משהו משורש וגדול יותר, עם כל קושי שבא עלינו. אני מאמינה ששנה זו, תהיה שנת תקומה אמיתית, והגשמת חלומות, חיכיתי לא מעט שנים, העיתוי של אלוהים הוא כל כך מושלם, והוא לא מפסיק לעודד אותך כל הזמן יותר ברור ויותר חזק, שזו השנה שבו כל דבר שאי פעם התפללת עבורו, ציפית וקיווית לו התגשם.

הייתי רוצה להקריב ממש הכל, ואני יודעת שיש נקודות שבהם אני חייבת לעגל פינות, במחשבות שלי, בהנחות שלי לגבי מאכלים מסוימים, בתגובות ובכעסים שלי, זה משהו שתמיד אפשר לשנות ולעבוד עליו משום שאנחנו לא לבד במלחמה הזו. נמלאתי רחמים עצמאיים בימים האחרונים של השנה החדשה, ובעצם שאתה ככה את פוגע באחרים, אתה לא נותן לאלוהים מקום לעבוד, בנקודות החולשה הללו, אתה מסכים עם זה.

למרות שאתה יודע שאלוהים לא אוהב שאנחנו מרחמים על עצמנו.

אז כך קרה לי והאשמתי את האדם הכי קרוב אליי, על כל מיני דברים, האויב מנסה תמיד להרוס את מה שאלוהים חפץ לבנות, ואנחנו לרב אחראים להסכים אתו, ומשלמים.

אני לא רוצה יותר להיות במקום שבו אני מרחמת על עצמי, כי זה באמת לא מקדם אותי לשום מקום.

לעיתים שכיחות אני גם נפגשת עם העבר שלי, וגם הוא לא נותן לי ללכת קדימה,

אלוהים הרחום והחנן סולח לנו, על העבר, ועדיין יש לו לתת כל כך הרבה עבורנו. העבר, עבר עכשיו כאן והעתיד, שאנו צופים לדברים נפלאים, מתוך מאבקים, אבל גם ניסים ונפלאות. אני לא רוצה להתמקד יותר בעבר, אבל מידי פעם אני חיבת להזכיר לעצמי, מה עשיתי, וכמה חטא היה בי, כדי שלא אחזור על זה שוב.

חג סוכות כמעט נגמר, ואז מתן תורה, החגים של עם ישראל נראים בכל שנה יותר צפופים ויותר רצופים. והתחלות חדשות בפתח ביתנו, תחילת שנה היא תחילה של חשבון נפש, והתמסרות מלאה לזה שנתן לנו חיים, חשבון נפש ותיקון כללי, מהשורש. החיזוק והעידוד שקבלתי, היו הרבה יותר חזקים וברורים משנים קודמות. יש עוד להניח אני מתוודה, ישוע אמר שאלוהים תמיד אתו משום שהוא עושה את רצונו תמיד, אני בספק רב שאנחנו יכולים לאמר זאת על עצמנו. אנחנו לא מושלמים, ולעיתים אנחנו נוטים להתפשר, ובכל זאת חסדו של אלוהים, הוא בנמצא והוא לא עוזב אותנו, הוא עוזב לרגע שאנחנו בוחרים לעשות את הדברים, שהם לא ראויים בעיניו, וכדי שנלמד לפקוח את עינינו יותר טוב ולשמוע יותר ברור.

חדשות לא טובות ביקרו אותנו הבוקר, אני בזמן זה שוהה בארצות הברית, הכל שקט מאוד פה. ואני שומעת חדשות, שהעם שלנו מותקף בעוטף עזה על ידי מרצחים חסרי רחמים המצב לא טוב, ובאותה מידה כל כך צפוי. זה כמו מעגל שלא נגמר, שיש התפשרויות, ואין חזרה אמיתית בתשובה. וגם אנחנו, יש לנו את הבעיה הזו, שאנחנו חוזרים על אלף ואחד דברים, שאנחנו יודעים לא לעשות ועושים. הכל למען מטרה מרכזית, לשינוי לבקש את פניו.

אני בשלום, ובהקשבה ומנסה לשמוע את מילות הנחם, ונחושה כל פעם להסיר מעצמי את מעשי החושך, כעת שיש מלחמה בישראל, גם לא יעשה לי טוב לאכול, גם אם אני מחוץ לכתליי, עמי או ארצי, רצוי שאצום ואתפלל, עבור עמי, וארצי. פתאום קופץ לי פסוק: שמדבר אליי באופן אישי איך להתפלל:

**לך עמי בו בחדרייך וסגור (דלתייך) דלתך בעדך
חבי, כמעט רגע עד יעבור זעם.
(ישעיה כו פסוק 20)**

המשפחה שלי שוהה בארץ באותו זמן, ולפי מידע מהם, האוירה מאוד כבדה, אין משהו שאפשר לעשות כל מסגרות העבודה ובתי הספר סגורים. הכל קשה ממש, אנשים עצובים, וכואבים ואין כמעט בית שלא מתאבל. ואני בחסדו בוטחת, והוא מדבר אל ליבי שהמשפחה מוגנת, וככל שאני ייטיב לעשות, למענו, היא לא רק תהיה מוגנת, אבל תשוב לגבולה של אלוהים חיים, ותצא מהעולם הזמני הזה והרוע. אלוהים לנו מחסה ועז, עזרה בצרות נמצא מאוד.

מעדות לעדות אני גם חולקת פסוקים:

**על כן גדלת אלוהים כי אין כמוך ואין אלוהים
זולתך, בכל אשר שמענו באזננו.
(שמואל ב פרק ד פסוק כב)**

**אמר אליהם חי אני נאם אדוני, אם אחפוץ במות
הרשע, כי אם בשוב הרשע מדרכו וחיה.
שובו, שובו מדרכיכם הרעים, ולמה תמותו בית
ישראל ? (יחזקאל 33.11)**

מתוך כל השירים שכתבתי והלחנתי, וזה באמת חסדו שנתן לי בתקופות ימים ושנים, את ההתגלויות במיוחד בשביל עצמי. וגם להיות כעדות, השיר קומי עורי התעורר בקרבי, חרף המלחמה הקשה, בעזה, והכאב שמוביל לכך שכל כך הרבה חיילים מכוחותינו נפלו.

קומי עורי (לחן דקלה אשרת)

קומי עורי לבשי בגדי תפארתך
בת ירושלים.
עורי עורי פתחי מוסרי צווארך שבויה
בת ציון.

פזמון: קול צופיך נשאו
קול יחדיו ירננו

יראו עין בעין בשוב אדוני ציון
פצחו רננו יחדיו חרבות ירושלים
כי ניחם אדוני ציון בית יעקב

התנערי מעפר קומי בת ירושלים
פתחי מוצרי צווארך
שובי שובי אליי בית יעקב
כי אחפוץ בחיך ולא במותרך.

פרוץ מלחמת חרבות ברזל

7.10.2023

אחרית הימים פה כל הסימנים מעידים על כך,
אני כותבת מארצות הברית הרחוקה, נטולת גאווה, ומנמיכה ראש.
הייתי אמורה לשהות שבוע בלבד, ולשוב בתאריך בו החלה במלחמה, לשוב הביתה
לארץ הקודש, למקום הולדתי ירושלים.
המקום בו גדלתי והשתרשתי.
אני משכימה בשעות הבוקר המוקדמות, והטלפון מלא בהודעות על חדירת מחבלים,
לכפרים ולקיבוצים, הסמוכים לעזה.
הבנתי כמעט מיד, שדברים לא סתם מתרחשים, מניסיון חיים אישי שלי, לפחות ככה
אני מבינה, שאלוהים משתמש בהכל, לטובה.
אותנו כמאמינים זה אפילו מעיר הרבה יותר, ומקרב אותנו לאלוהים, הנותן לנו מחסה
ועז.

אלוהים הוא טוב, מלא חסד וחמלה, ואיזה זכות יש לי לאמר לו, למה אתה נותן לדברים לקרוא.
אני לגמרי מבינה, שנים ידעתי כי הוא אלוהי החמלה, והאהבה, ויעשה הכל כדי שילדיו, ישובו הביתה,
וכן הוא מרשה לדברים לקרוא.
למעשה זה לא מהיום שישראל מאבדת נפגעת נפצעת, סובלת, הרבה חללים נופלים, ולא מעט מלחמות, והאויב נכנס ללא רחמים ושוב, הורס חלקות טובות שאלוהים כל כך חפץ לבנות.

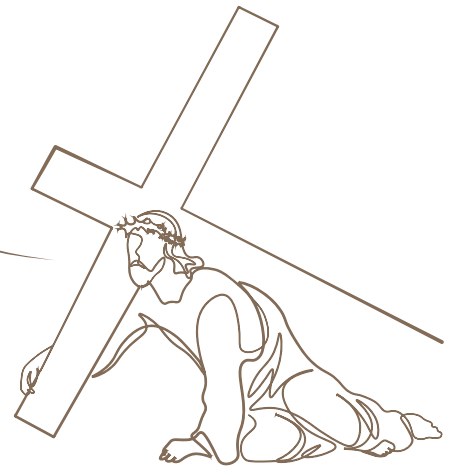
השאלה הנשאלת למה אלוהים לא מתערב, כאשר דברים כאלה קוראים.
אלוהים חפץ שכל בני האדם יחיו, אך בני אדם מעדיפים את החושך יותר מהאור.
מעדיפים לחוות את תענוגות העולם, הזמני, שלא מביא אותם לשום מקום הכל רגעי מזערי, ובסופו של דבר נגמר.
אני יכולה להעיד על עצמי כמה קשת עורף, הייתי וכמה פצעים וחומות בניתי לעצמי ואם אלוהים לא היה מתערב, לא הייתי פה היום, העבודה שאלוהים עושה, היא כל כך יפה ועם זאת זה כל כך לא פשוט, שאתה לא רוצה להשאר, אתה מחפש דרך ללכת לעולם הבא.
מצד שני אי אפשר להיות כאלה אנוכיים, שיש לך משפחה גדולה, שזקוקה לך, שתהיי בסביבתה, שתהיי עדות לרבים ובעיקר שלא תשובי הביתה לבד, אבל שתיקחי איתך כמה שיותר למלכות.

בני ישראל עדיין בתוך הבועה של עצמה, מעריכים יותר את בני האדם מאשר את הבורא לעולמים, בתוך המדבר עם אלילים ופסלים, נהנים מהעולם הארורי הזה, ושותים אותו, עד שהמחיר מגיע בפתח דלתם, והאויב האכזר לא בוחל בכלום, וגם לא מרחם, הכל הוא יעשה הכל כדי להשמיד, להרוס, ולגנוב.
זה זמן מה, שאני מחוץ לגבולות ירושלים האהובה שלי, אך השלום הפנימי מהדהד בקרבי, ואני יודעת בערבון הרוח, שכל משפחתי מוגנת.

ואני לא אומר זאת בגאווה, רוצה להגיע לשיא המצוינות של לשמוע ולראות את מה שהוא דורש ממני, כך אני יודעת גם שנגע לא יקרב למשפחה הביולוגית שלי.

16.12.2023

היום התשעים למלחמת חרבות ברזל בתוך עזה. המלחמה מביאה איתה הרבה קורבנות וכאב, ואלוהים דורש ממני להיות קרובה אליו, להמשיך להאמין לדברים הטובים שיבואו, לנו בתור מאמינים, בלי קשר למה שקורה, במדינה שלנו. גם לא לתת לדברים שבעולם, להשפיע עלינו, או לשבור אותנו, אנחנו תחת חסותו, וסוכתו.

השנה הזאת תקבע את ההגשמה האמיתית, ולא תישאר במקום אם נהיה ערים לגמרי ולא נישן. אנחנו צריכים לנסות את הכל לפני שייגמר, כי פה אין לנו עיר קבע, חשוב שנסיים את היעוד שלנו בעשיה, מרובה המביאה פרי לרב, ושלא נשב בחיבוק ידיים.

אני חושבת כעת על ישוע בין נון.

אלוהים נתן לו תנאים להבטחות גדולות, ובתוכן שאם יעשה ככל הכתוב יצליח, התקופה הזו לפעמים אנחנו באים בהצדקה עצמית כזו, היא לא של פעם, אך אם אלוהים לא משתנה, אז לפי ראות עיניו, היא כן של פעם, והוא באותה עמדה, אפילו חזקה וברורה יותר שנשמע את קולו, ושנתנער, מדברים שלילים ומדבורים מיותרים, שגם ככה לא מועילים הורסים ולא בונים לא אותנו, ולא אחרים, הברית החדשה מבהירה לנו את זה הרבה יותר.

צריך לנסות הכל לפני שייגמר בצורה החיובית, והמצוינת ביותר לפאר את שם אלוהים

אלוהים מבטיח לישוע לאחר מות משה עבדו כך: אני מאמינה שאלוהים פנה אליי פנים רבות בדרך הזו.

להזכיר לי את טובו, ואת חסדו, לתת לי את הארץ המובטחת שבה אוכל להוכיח את אהבתו, הוא נשאר נאמן, למרות שאנחנו לא נאמנים תמיד.

לא יתייצב איש לפניך כל ימי חיך כאשר הייתי עם משה
אהיה עמך לא ארפך ולא אעזבך:
רק חזק ואמץ לעשות ככל התורה אשר ציווך משה עבדי
אל תסור ממנו ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך;
לא ימוש ספר התורה הזה מפוך והגית בו יומם ולילה למען
תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכיך ואז
תשכיל: הלא ציויתך חזק ואמץ אל תערץ
(כלומר אל תירתע, אל תיסוג אחורה לך באמונה ותושייה
קדימה) ואל תחת כי עמך
אני אדוני אלוהיך בכל אשר תלך.
(יהושע א 6.9)

אני עוברת ברחובות ירושלים, נוגעת באבנים, ופוגשת אנשים, גם במקום עבודתי
מבשרת התעוררות רוחנית.
ותחושה הפנימית שלי לפעמים, זה לא האשמה משום שאין הרשעה, אבל יש את
התיקון והשאריות שבהם את רואה את עצמך מעורבת בעבר, בכל מעשי החושך
המרשיעים, ומצדיקים משפט.
כולנו היינו שותפים לחטא בלי יוצא מין הכלל, באותו מעגל שנים קבוע, ולא מעט
שנים.

כל מקרה שקורה בעולם, מבהיר לך, מה עוד יש לתקן ולשנות כל עוד את בחיים, אם
את לא בחיים ? מה יועיל?
אם התפכחתי, לפי מיטב ידיעתי כן במידה מסוימת, ובטוח שלא בכוחות עצמי, אבל
יש עוד דברים שאני צריכה לעבוד עליהם, זה פשוט ללמוד כל החיים.
על כל מקרה אני מנסה להבין, לשמוע את גערת אדוני, ואת התוכחה שלו, לפני שאני
עושה פעולה לא נכונה.
יש דברים שאני לעולם לא יחזור לעשות, וכאלה גם שלא עשיתי מאז שנושעתי, אבל
מעט השאור הזה חייב להיעלם.

אני שואפת קדושה, ולפעמים אני בנפילה כזו או אחרת, זה יכול להגיע לדברים
קטנים, שיכולים להרוס דברים גדולים.
לא יודעת מה יהיה עכשיו, עוד שעה, ובכלל היום, מה שבטוח אני צריכה להישמר
בנפשי, ולשים תמיד את מבטחי, בריבוני ומושיעי.

אני גם מתפללת עבור עמי, שספג כל כך הרבה קורבנות, וחללים כולל אותי, למרות
שנושעתי בדמו, אני יודעת שדמו היקר מטהר אותי מכל עוולה, ברגע שאני רואה את
הצלב, וכל חטא שהוא לקח, אני מאוד ברצון להכנע, לקחת את צלבו, וללכת אחריו.

ישוע עצמו אמר, כי מי שלא עושה זאת אינו כדאי לו.
אני מרגישה את מלאך אדוני, המגן על יראיו, ואל המייחלים לחסדו.
עכשיו הסטירה היא יותר כואבת, ודורשת את רחמי אלוהים יותר מאי פעם וכך אנחנו
מתעוררים הרבה יותר.
אתה לא יכול להיות אדיש למתרחש סביבך, אבל אתה גם יודע שאתה חלק מהעם
שנשאר עבור אלוהים, גוי קדוש ועם סגולה.

לעיתים המצבים בחיים עלי אדמות, גורמים לי לחשוב מה יהיה אבל זו מחשבה כל
כך מוטעה, יש בנו המאמינים משהו אחר לגמרי, עדיף לא להיות חשופים לכאבי
המלחמה, ולהתמקד באלוהים, לשמוע חדשות בכל יום במדינה הקטנה שלנו, עקובות
הדם, גורמת לנסיגה רוחנית, וייאוש יגון ועצב במקום שמחה.
חשוב לשוב לחדוות אדוני כי הוא מעוזנו.
הרבה פעמים המחשבות מתעתעות בי, גם לי יש שאלות גדולות, אבל כבר שאלתי
וגם ביקשתי האמנתי, ושכנתי ארץ.

אבל אני יודעת בוודאות שלא מספיק אני מתאבלת לפעמים, על כל תוצאות החטא,
על עבר פוצע ופצוע, אבל היום הוא היום, וצריך למחוק את הדפים שקדמו להם,
ללכת קדימה, ולהישאר בנקודה, חיובית ובאמונה יציבה.
אני חיבת להיות איתנה יציבה, וענווה הענווה מקנה לך נקודות, להנמיך ראש, ועם
זאת ללכת בראש מורם, מעבירה אותך את המבחנים הקשים האלה, שאתה רוצה
שיפתרו, ומובילות לניסים נפלאות ופריצות דרך.

היום זה יום חדש, ועוד מעט קט ויום הולדתי שוב קרב ובא, אני מתפללת בוקר, בוקר בחזרתיות מוגברת, ומבקשת מאלוהים לתת לי, את השמיעה הראיה והלב הרוח והנפש שלו, ואני יודעת שהוא עובד ללא הפסקה, בקשתי היא אמיתית וכנה, גם לכוון המשפחה, אותה תפילה שאני מבקשת עבורי, אני גם מבקשת בשבילם, אלוהים אוהב בקשות מסוג אלה ומיישם אותם בחיינו.

הימים שקדמו להיום היו אפופים, אני שמתי מכשול, ואז הייתי חשופה, כצדפה פתוחה, שנלקחה ממנה הפנינה, בימים כאלה שאת בוחרת, לקצת זמן להתענג, בחיי העולם ואפילו מעט, יש אויב שבא ולוקח, ואלוהים מתחבא ושוכח, המחשבה של מה יהיה אחר כך לא נחשבת באותו רגע, היא לא ברשימת העדיפויות שלך, ואז נוחתת המכה הקשה ההיא, שלא רצית שתגיע, או חשוב ששום דבר לא יקרה אבל היא באה, והיא חזקה וכואבת, אבל שאת חוזרת בך, הכי מכל הלב בצורה מעשית, את חשה שמים פתוחים, ואדוני הוא מושיע הוא סולח, הוא עונה לנו ביום קוראנו. גב הספר.

(העבר פוגש אותך יותר מפעם אחת בחיים, אתה צריך להשלים עם העבר בצורה של תיקון והתחדשות הדעת, לזכור מה עשית מידי פעם, כדי לא לחזור לאדם הישן, שהפיל אותך כל פעם מחדש, מעתה ואילך אנו בריאה חדשה, ובזכות זה אנו חיים, זה מעודד שיש לנו על מי להישען, ובלעדיו אין לנו חיים. העולם משחיט כל חלקה טובה, וההקרבה לשים את הכל בידיו, עוזרת לנו לנצח את העולם, אנחנו לא מהעולם, והעולם לא שייך לנו, אנחנו נצחנו את העולם.)

**בעולם צרה לכם אך התעודדו,
אני ניצחתי את העולם (יוחנן)**

הגעתי לנקודת שבירה החלטה סופית לשמוע את קול אלוהים בכל דבר, יש לנו מחשבות נקודתיות בהם אנחנו חושבים שמותר לנו, אבל אני בהחלטה סופית, לבקש כל בוקר בקשה כזו, ואפילו יותר בתפילה עמוקה: ובתחינה מוצקה ואמיתית לשוב ולתת לו את חיי, אפילו באירועים הכי נחשבים, בתוך המשפחה, אני אשאר באותו הלך רוח, ולא אתן לעצמי להישבר, ולהתרסק.

ותפילתי היא:

אדון:

אהבתי אלייך היא קרובה יותר, מוערכת יותר שאני רואה את כל הדברים, שמופיעים מול עיני, אתה כל הזמן עובד ממלא אותי בשמחה, ואת מה שליבי חפץ, אבל זה תמיד למענך, לתת לך את כל הכבוד והתפארת. תן לי את השמיעה שלך, את הראיה שלך את הלב שלך, את המחשבות שלך, את הנפש והרוח שלך, רצוני לעשות את רצון שלוחי ולהשלים את פועלו, לא משנה מה המחיר, ואם יש עוד מחיר או הקרבה לשלם, אני אבטח בך, אני שוכנת ארץ ורואה אמונה, יודעת שההבטחות שלך הם כאן ועכשיו, אני ממוטטת תחבולות כי אף אחד לא יפגע באלה אשר בחרת, בטרם נוסדה תבל ונתת לנו סמכות למגר באמצעות הכתובים שמפיחים בנו חיים, את כל תכניות האויב. אני מאמינה שאתה ברופא שלי, ומציל אותי מכל צרה, ואני עומדת בגבורה וביציבות, עם יסוד טוב. אני כאן להיות דוגמא למשפחה שהענקת לי, וליושבי חושך, תן לי להמשיך הלאה לפעול הכי טוב שאני יודעת, ומה שלמדתי ממך, עד סוף הימים.

11.01.2024

זה היום והחודש בהם נולדתי, רק שהרבה שנים קדימה התאריך הזה מיוחד ויש בו הרבה משמעות, ועל כך כמו תמיד אודה לאלוהים בכל זמן ובכל עת, אני קוראת בכתובים, אני מגיע לספר מתי, ותפקידי לפי מה שנקראתי להיות האדם הכי שקט שאפשר ולהמשיך לעבוד על השלום הפנימי שבי. שקט מהוה ריפוי ושחרור עמוק, מנוחה. אני מגיעה לעץ ופריו, אני לא במקום שהייתי אז עם רחמים עצמאיים עם סמכות אני הודפת כל דבר שלילי שבא מולי. וגם מנערת מעצמי את הכאב, של למה? אני צופה בו מעריכה אותו, במידה מסוימת ולפי זה רואה מה אני יכולה לשנות.

האהבה שלו לעולם לא תכאיב לי, גם אם אתגרים היא תמשיך לשנות את ליבי.
שוב פעם אני חוזרת על החשיבות של לאמר פחות מילים ובתוך זה שוב חוזרת
בתשובה על כל המילים שהרביתי לאמר שלא כצורך.
היום זה יום חדש, לגמרי ואני מביטה קדימה באמונה שלמה.

**אני אומר לכם, כל מילה בטלה שידברו בני אדם יתנו עליה
דין וחשבון ביום הדין מדברייך תצדק ומדברייך תחויב
(מתי יב" 36.37)**

לכתוב

**יסוד איתן ויסוד רעוע (לוקס 47.48)
העץ ופריו לוקס ו (43.45)**

בוקר שבת, את נחה ולפעמים המחשבות רצות מכל כוון, ואז את מתמתנת, ולוקחת
סמכות, יש דברים לא צפויים ואנחנו צריכים להיות מוכנים לקחת את כל הכלים
שניתנים לנו.

ולעיתים צצות לי מחשבות שאני לא מסוגלת להתעמת עם המציאות, וזו בכלל
שהמלחמה שלנו היא לא עם בשר ודם.

אני באותו רגע של מאבק, שוכחת שאלוהים מעורב, בכל צעד וצעד, וזה אני יודעת
בקרבי שזה לא פייר מצידי אני כזו חלשה ושברירית באותו רגע, וזה בעצם הבחירה
שלי.

שאנחנו עוברים דברים זה לא נותת לנו זכות לברוח כל הזמן, ולכן נלך?
צריך להתמודד עם מה שקיים, ולדעת איך לשנות את מה שקיים, בידיעה שאלוהים
הוא אהבה והוא לא ייתן לנו להתנסות יותר מכפי יכולתנו.

במהלך שנותיי הופיעו מולי לא מעט חלומות של לקחת סמכות, אבל יש הבנה ברורה
מחודדת זה בא עם ציות.

איך אני מתעוררת עם השנים, ומבינה את המושג סמכות, זה משהו שידעתי אבל לא
ממש רציתי לפעול דרכו.

אני מניחה את כל הכתרים לפני אלוהים, ומייחלת לסיים את התגשמות החלומות
להם ציפיתי לא מעט שנים.

וכולי תפילה קודם שכל משפחתי תהיה מוגנת ומבורכת כל הימים.
ובעיקר את שלומו המלא והיציאה מעבדות לחירות, אמיתית שאנחנו יודעים רק
במשיח.
יש לא מעט דברים שהחמצתי בדרך, ובחזרה האמיתית לחיים החזרה בתשובה,
נעורה בי התקווה זה לא הסליחה השטחית ההיא, שאת אומרת כדי לצאת מידי
חובה, זו סליחה של לעשות מה שאת מחויבת לעשות לפני אלוהים.
יש בי תקווה והיא חזקה בתוכי, לראות שינוי מהותי, והתחושה הפנימית שלי שאלוהים
תמיד עובד.
וישוע כמו מדבר דרך שפתי ורוחי, ואני מכריזה בלב מלא ושלם שאני אוהבת אותו
יותר מאי פעם.

עץ התאנה שהתייבש מלמד אותנו את עצמת הצלב, וכמה חוזק
יש בו, הצלב הוא הדרך בא השינוי מגיע וזה גם כל כך תלוי בנו,
אם אנחנו למדים להכניע את עצמנו, מול אותו צלב.
שזה האדם הישן.

ישוע לא עוזב את העץ הוא נותן לו הזדמנות להניב פרי, בכך שהוא אומר לתת לו
עוד שנה.

זה חלון הזדמנויות, לחזק את הפירות הפנימיים. יש כאלה שישאלו למה ישוע גרם
לעץ התאנה להתייבש, לתמיד כאשר היה רעב, אז במלוא מובן המילה זה אנחנו,
שנושאים את העלים ולא את הפרי, הניסיון והאתגרים, הם במטרה לתת לנו להבין
מה עלינו לשנות, אנחנו צריכים לתחזק את הידיעה הזו כל הזמן בקרבנו, שכל דבר
נועד פה על ידי אדמות למאמין לטובה.

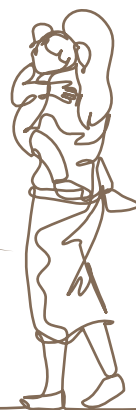
אני מאוד רוצה, וכל הזמן שבתוך הסערות המתחוללות היום יומיות אני אבין בתור
מאמינה, שאלוהים עושה דברים טובים.

אני מייחלת באמונה ומתפללת לא להסתובב סביבי כל הזמן, ולהקריב הרבה יותר.
לא להקשות את ליבי אבל בכל נסיבות החיים, להאמין לפתרונות, להרים את הראש,
ולהיות עם שמחה תמיד תקוה ואמונה.

שלא תתעייף נפשכם (לכתוב פסוק)

15.05.2024

יום הולדתה של אימי, זכיתי באמא טובה, מחבקת ואוהבת מעודדת ומחזקת. ניכר שיש אותות מצוקה בארץ, ההתקפות על המדינה שלנו, כארץ המובטחת ניצת בכל פינה.

מה אני למדה מיזה בכלל, קודם זה לא נוגע אליי ולמשפחה המורחבת שלי, משום שהוא הבטיח שתמיד ישמור עליהם, התפילות שלי זה מקום המבטחים הבטוח ביותר, והסוכה שהוא סוכך על המשפחה.

אז המחשבה שלי הראשונית זה המשפחה פעם חשבתי אחרת, הכל היה סביבי, דברים משתנים אלוהים משנה אותנו ללא היכר בעצמינו אפילו, שאז כל הזמן הכל יסתובב סביבנו, יש בקשת תפילה חדשה בקרבי, שאני לא אלך סביב עצמי, כי לפעמים אני מרגישה שזה עולה בי שוב, וכדי שזה יעלם אחד ולתמיד, אני צריכה להתמיד להתפלל.

המצב הקים בארץ, פתאום נותת לאימי להבין שאלוהים שולט, אז ופעם היו דעות אחרות, והיום היא מבינה אלוהים, מולך שאימי מדברת כך, אני רואה נס גדול.

ומאמינה שהדרכים שבהן היא תאמין קרובות יותר מאי פעם. אלוהים מוביל אותנו במשאי ניצחון, לעיתים אנחנו כן יגעים זה טבע האדם והבשר, למות למשיח זה קשה, זה לעבור דרך נקב המחט, זה סוג של קושי מסוים אבל כדאי תמיד להשאר איפה שהמשיח חי, כדי שגם אנחנו נחיה עמו.

18.02.2024

יום ראשון של השבוע אחרי שבת רגועה, מאסתי לראות חדשות ומה שנוגע למלחמה, אבל ללא ספק רואים שיש לאלוהים תכניות, כדי לבנות ולא להרוס.

היום אני קמה עם אופטימיות ואני שואלת את עצמי, כל מה שניתן לי כיעוד האם הוא יתגשם, בזמן הקרוב אני לא יכולה לקבוע לעצמי יעדים, אלוהים הוא התזמון והיעד, והוא מלמד אותנו להיות סבלנים, לפעמים אני מפעם לפעם שואלת מה קורה? אבל לא לעיתים קרובות, אבל זה יבוא זה יקרה, משום שאלוהים נאמן לדברו.

אני צריכה להסיר מעליי את הנוחיות הזו, והמחשבות על עצמי הם קימות לעיתים קרובות, אז אני ממשיך להתפלל כדי שוב פעם להבין למה אנחנו פה, כי לרוב אני עוטפת את עצמי בתוך עצמי, זה לא הוא, וזה לא נראה לי טבעי, אלוהים דואג ומספק, והוא כל כך נאמן, אני רוצה לתת לו כפליים, ולעשות הכל כדי לפאר את מלכותו.

ימים רצופים של הפסקה, מלחץ של עבודה יום יומי, וחזרה לכתיבה. ואני בבוקר חדש בו אני פוגשת אותו שוב, אני במטרה להגיע למקום הנכון ובזהירות יתר מרגיש לי שכל תזוזה, מעבר לקו הרצוי, ופריצה, שלילית מביאה שחזור של משמעת, קשה יותר מקדמה. אני מתעקשת להשאר במקום בו אלוהים שם אותי, אחרת יש לי בחירה אחרת, ולא מעונינת שלא להנות מהשכינה והנוכחות שלו. ולא כדאי ליפול, יותר עם כאב וייסורים בגלל חטא. וגם אם תחת תוכחתו, אני לא קצה או מתייאשת, ושואלת מה עליי לשנות, אי אפשר לשחק עם ריבון עולם ששולט בכל מקום. השנים חולפות ומאיצות בקצב ממאיר, ואם אתה לא מפוכח הפסדת עוד יום צריך לנצל יום יום שכן הימים רעים, והכי לשמוע את קול אלוהים חיים.

קורא לי באמת לא מעט פעמים שאני מפוזרת ולא אסופה, עכשיו אני עוברת מגן לגן במקום עבודתי, זה כמו מבחן כזה עד שאשתבץ לגן משלי, לא שלי בעצם, קבוע. אני חיבת להמשיך עם המשמעת האישית, להיות מפוקחת למרות המכשולים בדרך, יש פיצוי גדול שיגיע בקרוב, אני לא יכולה לחשוב אחרת, מלבד החיובי, הכרזות טובות חיבות לתפוס מקום, וכן שגרה קבועה שלא מתפשרת ולא עושה הנחות. כל כך קל ליפול לשליליות, אבל אסור צריך להפנים ולהמשיך ללא ויתורים ולראות את הטוב בכל דבר, בעיקר שאת מעורבת בחיים של אמונה. בן זוגי, תמיד אומר לי דבר ראשון, שאת משכימה תוציאי מילים חיוביות, העבר משחק תפקיד, הוא לא צריך, אבל הוא תוקף בצורה זו או אחרת, ואסור להכנע לו.

להביט על שנים טובות, ועשירות ומאושרות, ולא להרפות אלוהים הוא אלוהי החסד, האמת והרחמים, והוא מבטל רוע גזירה, הוא אל של משפט וצדקה, וראוי לתת לו את כל הכבוד והתודה.

29.2.2024

יש סופרת שרק אחד מכיר וזה המושיע, מלבד שניים, שניבאו שאכתב ספרים, והאישה המיוחדת המלאה חסד, עשתה לי את הכריכות, ועדיין אני כותבת, אבל אף אחד לא יודע על מה, פעם הייתי סופרת נלהבת, וחלקתי, ואנשים היו אומרים לא ידענו, גם כעת אף אחד לא יודע, אם אני כועסת או ממורמרת לא, אני פשוט לא יכולה להלחם, אבל להיות בסבלנות, שדברים יקרו בזמנם, הנה גם עכשיו אני אומרת את זה בכנות מלאה, אני כבר לא מהלוחמות שהיו פעם, שהסדר עדיפויות שלהם, היה ההיפך הגמור, ממה שאלוהים ציפה מהם, אני גם לא שופטנית, וכעסנית, זה כאילו שאבדו הכוחות להלחם, ובשביל מה? האם אפשר למהר את אלוהים? אי אפשר למהר אותו, אבל לעכב אותו.

היום שאני חולקת שאף אחד עדיין לא יודע, בקרוב ידעו, זה רק ענין של זמן, שצדיקים באמונה שלהם יחיו, והעדות ההיא תתקיים במלוא הדרה ויופייה.

אנחנו נמשיך לזרוע, ולעבוד את האדמה, עד דמיי ימינו, וקרוב לסוף חיינו, ובזמן שאלוהים יבחר וירצה, שרצונו יעשה תמיד.

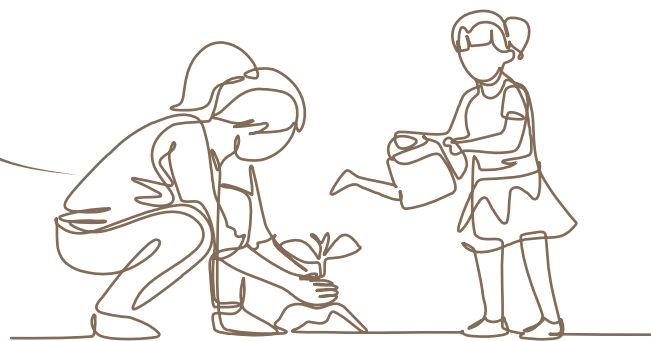

היום זה יום חדש עם בחירות נכונות, בהם את במוכנות לקפוץ למים ולשדרג, את החשיבה שלך, ליותר צלולה, להיות חדורת אמונה, ולא להרפות מכובע הישוע, שקבלת אז, ונושעת, המצב בארץ קשה מנשוא, אבל אנחנו המאמנים מביטים אל אלוהי השמים, הנשגב מכל שכל, ובוטחים בו, היתה לי תקופה של שאננות, אם כל מה שאני עושה, ומה שאני בונה בעצם יקרה, זה הזכיר לי את אברהם אבינו, אלוהים אומר לו הבט נא השמימה ספור הכוכבים, ההמתנה שלו למובטח היתה ארוכה, אבל ההבנה היא שאלוהים אוהב אותנו, ושונא חטא, ומלמד אותנו את הערכים החשובים ביותר בחיים להכניע את עצמנו, ואז בא השאר.

אלוהים נאמן, אני יודעת שהוא לא שוכח, והוא רואה את כל הדברים הנכתבים, והנעשים למענו, אבל זה צריך להיעשות תמיד ברוח ובאמת, ובענווה מתמדת ובנמיכות רוח.

6.03.2024

אני מנמיכה ראש הבוקר תופסת תאוצה קדימה, יש אנשים תקיפים שמנסים לבוא נגדך בכל הכח, אך אין ביכולתם להרוג את הרוח, ואת הנפש, שמשתוקקת לחיות, יש רגעים שהיא מבקשת מקום מסתור, פיזי, אבל היא צריכה להתמודד מול מה שמולה, תודה לאלוהים הוא מוביל אותנו למסע הנצחון תמיד, וההכרזות שלנו מתחזקות, אנחנו עדין פה, לא על פי ראות עינים מביטים קדימה והולכים הלאה אל המובטח, אבל גם חיים את הרגע, לקיום ההבטחות והשמחה שממלאה אותנו, שאנחנו מבקשים מאלוהים, כי הוא חפץ להכי טוב עבורנו, ציות מוחלט מקנה לנו את כל הזכויות, לא בבשר, לראות את קיום ההבטחה בחיינו, שדות, שדות גדולים של מתנות, שיורדות מהשמים כמגילות, ואל לנו להתייאש לעולם, על אף שהאדם שלנו בלה, הרוח חיה בנו, ואנחנו מודרכים על ידה.

לבחור ללכת בדרכי אדוני זה נקודה כל כך חשובה זה המרכז שההבטחה בצידך כי אז תצליח, או לשמוע את דבריו והוא ייתן לנו חוכמה בכל דבר, איך לעשות ואיך להבנות זה להיקבע באותו מקום ולא לזוז, מהמסגרת שנקראת להיות בה. עבודה עם ילדים מקפידה אותי למקומות אחרים, ומלמדת אותי להיות דוגמא להם, להסתכל בגובה העיניים של כל ילד.

אם פעם חשבתי שיש לי זכות לעמוד על הזכויות שלי, ולחשוב שמותר לי הכל, היום אני אומרת לעצמי, שרצונו יעשה, אני לא לוחמת כפעם, להיות לוחם זה להכנע עד תם ולא לחפש טובה לעצמך, זה לאהוב את עצמך, אבל לא בבשר אבל בדרך שהוא מסתכל עלייך.

היה לי חלום שבו אני רואה תינוק בעגלה זה חלק מחלומותיי הקבועים תינוק בעגלה, זה תולדה חדשה של מתנה, וגדילה, אבל התינוק החמוד בעגלה היה עם מוצץ, המסביר ששקט, ענוה ונמיכות רוח צריכה להיות מרכז חיינו בכל מקום שאנו פוסעים עלי אדמות.

11.3.23

בוקר ואני באמת מנסה להיות מאופקת מהיום שקדם לו, אני רואה שהשגרה היא לא משתנה עם עוד הגשמת חלומות בדרך, האמונה והעשייה השתיקה מחויבת לגמול, זה לא שמגיע לנו, אבל כפי שכתוב אלוהים לעולם לא שוכח את מעשינו, אפילו הקטנים ביותר, שנה שקדמה לה מאוקטובר ועד היום מאוד לא פשוטה ומורכבת עבור העם, זה כמו בור בלי תחתית, בכל שנוי במחלוקת, ולכם אני אומרת המאמינים לכו בדרכי אלוהים כבנים אהובים, אלוהים מרשה לעולם, להרגיש כאב בלתי נתפס, וגם אנחנו שלמנו, מחירים לא מעטים על זלזול, והנחות בעודנו מאמינים, החזרה בתשובה אני תמיד אומרת מצילה מאבדון, אבל זה לא פותר אותנו כל הזמן מלקבל את המשמעת שאנו זקוקים לה, והתוכחה כדי שנהיה אנשים טובים יותר, ושנפסע כילדים אהובים, ונקיים לפני האדון, אני יכולה לשאול את עצמי הרבה שאלות, אלוהים לא מתעלם מדבריי, ראה את בכיי וכאבי, ואני חשה בעמקי ליבי את המענה לתפילות, אבל רק שאהללך ענוה עלי אדמות, שאסים את המסע בצורה הנכונה, ואראה את ילדיי עד האחרון שבהם, למודי אדוני.

אז זה עוד יום שנשמע כמו שגרה, קמים בבוקר הולכים לעבודה, אבל שאני מביטה לשמים, יש התחדשות, השגרה שלנו שונה מאלה שבעולם, התקווה והאמונה מציפה אותנו, לראות הכל יפה, זו שגרה שמימית, וחסד שלעולם לא נגמר, תודה אהוב ליבי ישוע על מה שאתה עבורי.

9.4.2024

קמתי הבוקר, ותחושה נעימה בליבי, איך הכל נשטף פתאום במים, העבר לא מדבר אליי כמו פעם, גם חדלנו להיפגש, אני אומרת שלום, ורק לקצת זמן אני נזכרת, שלא אשוב שוב לעשות את המעשים של האדם הישן. יש דברים שנרקמים בדרך, ואני אוספת אותם אליי, פיסה אחר פיסה עד להשלמה.

אלוהים תמיד טוב אליי ומגלה את חסדו, גם אם אני טועה, הוא מיישר אותי בכל מיני דרכים. יש פעמים בהם אני רוצה להרגיש נח ולא להתאמץ יותר מידי, אבל בימים כגון אלה, אלוהים מעודד אותי למצוינות, ובאותם ימים שאני באמת דוחפת את עצמי קדימה, החסד של אלוהים ממלא אותי הודיה ושמחה, לעשות את המוטל עליי. הסוד הגנוז היה תמיד השלום בקרבנו, זה מביא אותנו לברכה האמיתית, החיוך והחיוביות של ישוע מדברים אליי.

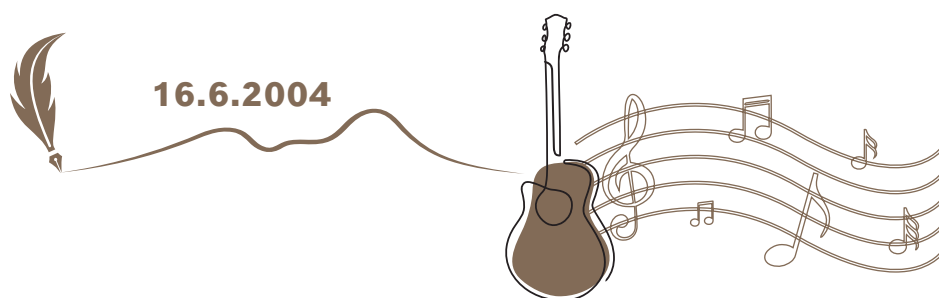
ואני באמת צועדת בזהירות כזו, יתרה לא לפגוע בלב לבו של האב, המרפא כל חלקה טובה.

ואני לא נותת לשועלים לחבל בכרמים. שהניבו לפני לא מעט זמן את פריים. אני מתרחקת מההנחות, והחולשה של עשיו, ומבקשת את פני אלוהים. עשיו הוא הוותרן העקשן, שרוצה ללכת בדרכו ואני קמה בהכרזה, שאני יעקב שאוהב את אלוהים ורוצה לשרת אותו בכל ליבי.

כפי שמרים הכריזה בפיה, כאשר קבלה את הבשורה כי תלד בן, שיושיע את העולם לאחרונה מילות העידוד שאני מקבלת מאלוהים, באים בחזרתיות, וזה המקום שאנחנו צריכים להיות מאוזנים, לחזור לנקודות, העידוד והמילים המחזקות, שהם מביאות גם לקיום ההבטחות.

לעיתים אנחנו חוזרים לאותה נקודה בעצמנו, בדרך שאנחנו מתפללים, כאשר אנו מתפללים אנחנו לא צריכים לבוא לאלוהים, בחזרתיות על אותם דברים, הוא כבר שמע אותם, אנחנו באים בהסכמה אתו, ובהודיה, שקבלנו את מה שבקשנו על ידי אמונה, ועל פי רצונו.

אם הוא לא חוזר אלינו זה סימן שהוא כבר דיבר, ואנחנו צריכים להבין זאת.

יש לי מחשבות מוטעות לעיתים, אני יודעת את האמת, אבל יש חוט כזה שמנסה למשוך אותי חזרה, הוא קטן אבל יש בו עצמה, לנסות להפיל אותי, יש החלטה שלא החלטתי, ואני האם אני שייכת לעצמי בכלל? לא אבל לעיתים אני מתנהגת כך, יש המון דברים שלא הייתי מעיזה ליישם, כי אני כל כך חוששת מהתוצאות, כי כפי שאמרתי אנחנו לא שייכים לעצמנו, אבל לפעמים בסופי שבוע לקראת שבת אני חושבת שמותר לי, קצת להנות מאוכל, שיצא ממסגרת ההסכמה ביני לבין אלוהים, אין לזה סוף.

האמת אני באמת נלחמת בזה לא מעט ימים, אני יודעת שאני יכולה למגר את זה, גם כדי שאני ארגיש טוב, ואוכל לתחזק את שכינת אלוהים בתוכי, אבל זה חוזר על עצמו. להרפות ולשמוע, זה המקום שבו אלוהים משתמש בנו במלא הרוח, לחלוק עם העולם ובכלל, למה אנו כאן ומדוע אנו חיים.

ואני נזכרת בשאול השליח, שאומר שהוא לא רוצה לעשות זאת אך הבשר מתמרן אותו, לעשות אחרת. רסן עצמי, רסן עצמי.

היו ימים שוויתרתי צמתי, שמרתי על אורך חיים בריא אך לא לאורך זמן, התמדה זה לא רק בדברים שאת בוחרת ונח לך איתם, או שאת יראה בכל דבר, או בכלום.

יש לי חברה שפורצת גבולות מנצלת כל במה וכל דבר, כדי להיות עדות, היא מוכרת ומיוחדת ואלוהים משתמש בה, והיא לא עוצרת, חשבתני על כל המעט שעשיתי, ושיש עוד כל כך הרבה דברים במגירה שצריכים לצאת החוצה, יש הרבה פיתויים ברשתות החברתיות, לשם אני לא אלך, אלא אם כן אשמע אותו בברור לאזור אומץ, אך עדיין מחכה לו. לדוגמא אם יש לך שיר או ספר שכתבת, אם תרצי לשתף ואני אומרת כתבתי המון אני עדיין כותבת היד לא עוצרת, ושרים גם כתבתי והלחנתי, אבל זה עוד לא נשמע, מספיק לא כפי שאלוהים בחר, משום שבחרנו את הדרכים שלנו, ולא חקקנו את אמירות אלוהים, בחיינו.

אבל בחסדו יש הזדמנויות, אז חברתי היא מקור השראה בשבילי, ואמרתי לעצמי עשיתי צעדים של אמונה המתנה, היו עצירות אפילו עיקשות ולזות שפתיים, וכל זה לא קידם אותי לשום מקום. השנה הזו היא השנה שלי לשיר בכל במה אפשרית, להמשיך לכתוב וליצור ולא לעצור עם בחירות טובות בדרך, שמים פתוחים לתת לאלוהים את כל הכבוד והתפארת, לעולמי עולמים עד היום שבו ניפגש פנים אל פנים.

היה מקרה מדהים שקרה לי בגן שבו עבדתי עם הילדים, עשינו ביחד יצירות לחיילים, ובחלק מאותיות שכתבתי נתגלה שאני כותבת, אותיות סגורות והם צריכות להיפתח לדוגמא ת נראה כמו ח, הבנתי אז באותו יום, שיש לזה משמעות, וזה מלמד על ניתוק של שנים ממצבים מסוימים, מיחסים יש שבחרתי לאהוב ויש כאלה שלא, ובאותו יום התעוררה בי תפילה שהייתה זניחה לאורך שנים, ובה בקשתי, להיות יותר עם חמלה יותר אוהבת יותר מתחשבת יותר אכפתית, לא להיות מרירה כלפי אף אחד, בעיקר אלה הקרובים אליי.

לכן אתם כבחירי אלוהים קדושים ואהובים, לבשו חמלה ורחמים ונדיבות לב, נמיכות רוח וענוה ואורך אפים, נהגו בסבלנות איש עם רעהו, וסלחו זה לזה כאשר למשהו טענה על רעהו, כשם שהאדון סלח לכם, כן סלחו גם אתם. מעל לכל אלה תשרר האהבה, שהיא קשר השלמות, וישלט נא בלבבכם שלום המשיח, שהרי לזה נקראתם בגוף אחד, והיו מכירי טובה. דבר במשיח ישכן נא בקרבכם בשפע. למדו והוכיחו זה את זה במלא חכמה;

**שירו לאלוהים בתודה ונעם בלבבכם, במזמורים ותשבחות
ושירים רוחניים. וכל מה שתעשו, הן באמר הן במעשה, עשו
הכל בשם האדון ישוע והודו לאלוהים אבינו באמצעותו.
(אל הקולוסים 3 12.17)**

עשיתי הפסקה לזמן מה אך אני פה שוב כותבת, העידותי בכם היום זה מה שאני שומעת, שוב פסח בפתח זה יום גאולה הנס הכי גדול שאלוהים עשה בעמי ישראל, כל הניסים שנעשו אי פעם וקראו זה הנס האמיתי שבו הוא השיב אותנו כבראשונה, לאהבה האמיתית, האורגנית והצחה, שהייתה צריכה להיות בלבנו, כל הימים. השנה אני מאחלת לעצמי ולמשפחתי שבאמת נצא מעבדות לחירות, לא בכך שננקה את הבית והחמץ, אבל שנוציא אותו מקרבנו. אחת ולתמיד, בלי שום חזרה לאדם הישן, והחטא ששלט בנו לאורך השנים, ואנחנו נתנו לו להכתיב לנו איך להתנהל, היום אנחנו בהכרזה מוגמרת, כנה ונמוכת רוח, לאהוב את אלוהינו בכל נפשינו ומאודנו.

ולהמשיך לעשות מה שאנחנו עושים כביום יום, ולזכור תמיד שאלוהים אתנו ועבורנו, עכשיו וכל הימים, הוא בפתוח את ערובות השמים, ייתן לנו את הכל, ומנת חלקנו תהיה בתוך משפחתו המוחרבת בשמים, למקום שאנו חפצים להגיע, ליום הגאולה. אנחנו צריכים מאוד לחשוש לא להכנס, לא להגיע עד השער והוא יהיה נעול, אבל לשמור את נפשנו עד סוף ימינו, עליי אדמות, לנצור אותו, ולשמור אותו נקי.

האביב בעיצומו ואני מביטה באופטימיות רוחנית, תקופה חדשה בפתח כל שנה, ושנה היתה התקדמות אבל האם כל הדברים שאנו שומרים לעצמנו, החיים הזמניים חשובים לנו יותר מהחיים, של למעלה?

ולמה אנחנו מתחילים להבין מאוחר יותר? עם התעכבות רוחנית מרגיזה כזו, אנחנו נלחמים באלוהים, למרות שאנחנו יודעים שהוא ינצח.

אז ככה, ההבנה האנושית לא מובילה אותנו לשום מקום, ואנחנו נבראנו כדי לציית. אלוהים מתחילת הבריאה, כאשר ברא את אדם וחווה, היה בעקביות מתמדת, מה הוא יגיד ומה הם יעשו, וזה החשיבות העליונה שלו לציית. חולשות הוא מבין, וגם אז אנחנו מגיעים לנקודה, שגם על זה יש מחיר לשלם.

אז למה? מה הטעם להלחם פה, שיש לנו עיר נצחית שמחכה לנו שם. יש חסד, שמוביל אותנו האנושות, לחזור בתשובה, ולבחור נכון, אחרי הנפילה הראשונה, באה תקוה גדולה, ברית חדשה, ישוע נכנס לחיינו, והפיח את נפשנו מחדש.

הרבה משנות חיינו אנחנו נתקלים באבנים גדולות, כי אנחנו בוחרים. החג הזה היה חג שונה, התחדשות שונה, תיקון מובנה יותר, הגעה אל סוף של ההתחלה, וההבנה של חשיבות השמיעה, לקבל את ההבטחה, של הארץ המובטחת שלא ניתקל שוב אבנים ושלעולם לא נחזור להיות מה שהיינו.

עכשיו וכעת אין מקום לפשרות, חג שני של פסח, נלמד לגדול באהבה, ולקחת את המצוות המרכזיות, ואהבת לרעך כמוך, והמצווה החדשה שהייתה קיימת, אבל יותר מופיעה מודגשת לאחר שישוע אמר, מצווה חדשה אני נותן לכם אהבו זה את זה כפי שאהבתי אתכם.

**מצווה חדשה אני נותן לכם: אהבו זה את זה:
כמו שאהבתי אתכם כך גם אתם אהבו זה את זה. בזאת
ידעו הכל שתלמידי אתם: אם תהיה אהבה בינכם
(יוחנן יג 34.35)**

חג הפסח הוא חג בו יצאנו מעבדות לחירות אמיתית, ואנחנו מבינים מה היא חירות, והחג הזה נושא עמו חשיבות כל כך חזקה.
הנס הכי גדול בעצם שאנחנו חופשיים.
אהבה היא ההקרבה במלואה, על ידי מעשים, ולב נקי וישר שאנחנו יכולים להכיל את האחר, כמה שהוא קשה ללמוד לחיות בסבלנות, וסובלנות.
כל הדברים שאלוהים נתן לי לבנות לאורך כל שנותיי ולא הניבו פרי, וישבו על המדף, מתעוררים לחיים פתאום, אני באמת מודה לו שהוא עושה כל דבר לטובת אלה שהוא אוהב, ושקודם כל הוא טיפל ומטפל בלב שלי, לפני שאני מוציאה לאור את כל היצירות שבי, למען שמו.
ההבטחות בסופו של דבר מתקיימות, כי הוא עומד בהבטחותיו האיתנות להוריד מאתנו את כל המשקעים הפצעים הכאבים, המרד ולזות השפתיים, ובונה בנו משהו חדש לגמרי לב בשר.

**ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם, והסירותי
את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר: ואת רוחי
אתן בקרבכם והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם
לב בשר: ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי אשר בחוקיי
תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם: וישבתם בארץ אשר נתתי
לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלוהים.
(יחזקאל 26.28)**

כעת שההבנה שלנו היא שנבראנו כדי לשמוע ואנו מיישמים אין סיבה, שהברכות לא יהיו גם כן מעורבות בזה.

**ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך:
כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף הלך לו: הניצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע וקול התורן סמל של שקט יונה, שלווה
שלום. נשמע בארצנו.
התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח קומי לך
רעיתי יפתי ולכי לך. (שיר השירים ב 10.13)**

זמן מה לא כתבתי והנה פתאום כמהה בליבי התשוקה, לכתוב. שנה של מלא תהפוכות נפש, כאב, ושינוי פנימי עצום, ובהסכמה מלאה עם אלוהים הנפש כל כך חפצה, אבל הבשר חלש, ההתנתקות מהאני שלנו חיבת להיות לגמרי, רחוקה, בלשאת את הכאב של האחר, ולבנות בשותפות עם המשיח סדר עדיפויות, שתואם לו בלבד, ולא לקחת אפילו פיסה קטנה לעצמנו, ללא הדרכתו, סוף השנה בפתח, שנה מאוד מורכבת שבא המדינה, סופקת כל כך הרבה כאב, וכל כך הרבה אבדות, המלחמה לא פוסקת, ונראה שאין סוף, אבל אנחנו המאמינים יודעים שאחרית הימים, מממשת את אותותיה, ואנחנו צריכים להיות מוכנים עם בקבוק השמן, לפגוש את האדון, ולהיות קרובים אליו, הוא חפץ לאסוף את בניו ובנותיו אליו, ופה אין לנו עיר קבע, ואנחנו חייבים להמשיך להיות תמיד על המשמר, אני לא רואה את עצמי כחלק מעולם זמני, אני באמונה שאלוהים אוסף את כל השברים, והכאב, וממלא אותנו, כפאזל מתוקן, שאף חלק לא חסר בו, שיש בו משמעות, וחיי נצחיים, עימו בשמיים.

עוד סוף שבוע הגיע הזמן עובר כל כך מהר, אתה, לא יכול לאבד שניה, ולעשות רק את מה שמועיל באמת, התהליך לא תמיד קל, אני שואלת את עצמי לא מעט פעמים למה שמחתי נמוגה, יש סתירות במה שמכונה, ומה ששאלו הציג לשמוח תמיד? כאשר אנחנו בכל רומח איברינו מוכנים לציית ולהכניע את עצמנו, להיות בתוך הציות, ולא מחוצה לו שם הערבון של ברוח כל כך חזק בנו כל כך יציב ואיתן. הנקודות החשובות ויקרי הערך, בחיינו בתור מאמינים, זה להוקיר תודה, עלי אדמות על כל דבר.

אלוהים לא שוכח את פועלינו בעיקר שאנו דבקים וקולעים למטרה, למרות חולשותינו הוא מכיר את הטעויות ומשיב אותנו כל הזמן חזרה הביתה, באמצעות העידוד והחיזוק שהוא מפיח בנו, זאת אחת הסיבות שבהן עוד יכולתי להחזיק מעמד, ולהתמודד מול כל אתגר, כי כאשר שמעתי את העידוד הפנימי בדרך שהוא מדבר אליי, זה הרים אותי למעלה, תמיד בידיעה שפה זה הכל זמני.

המטרה שלו היא לשחרר אותנו, לחלוטין לחופש האמיתי, שייך לנו בישוע וכאשר נקנינו בדמו, והוא שילם מחיר יקר עבורנו. אלוהים רוצה שנהיה נכונים להרוויח את השחרור הזה מאז ומתמיד, אם אנחנו בוחרים את דרכינו אנו, אנחנו עדיין במצריים ולא חופשיים.

והוא רוצה שנצא משבות לחירות אמיתית, השבויים בעזה, מציירים בחיי תמונה לא הכי כיפית ונוחה, כאשר יש בנו את ההחלטות שלנו, בלי להיות רגשים לליבו של אלוהים, ולעיתים גם יש לנו נטייה להעציב את רוח קדשו של אלוהים, ואז פוגעים וגם בעצמנו הרבה יותר. ענוה היא המפתח לכל דבר.

בדרך זאת אנו מכירים יותר את האופי האמיתי שלו, והתוכחות שלו חזקות מאוד, שהוא יודע שכבר הורגלנו, להבחין בין טוב לרע. כך אנחנו גם לא מפחדים, למרות שמועות רעות שבאות אלינו.

משום שאנחנו לא כפופים לחוקים, אבל לדבר אלוהים, התלמידים גם למדו דרך ישוע שלהיות כפוף לחוק, זה דווקא עוצר את פעולת אלוהים, ופשוט להאמין שלו הפתרונות, ושנחנו צריכים להיות ממוקדים בתוך הדבר, האמיתי שמוביל לחיים. המילה, הסמכות שנותת כח להרוס מבצרים.

גם בתקופת המשיח, ועד היום יש אנשים הכפופים לברית הישנה, שמאוד מקשים, ומונעים את פעולת אלוהים תחת הברית החדשה, משום שמה התורה לא יכלה לעשות זאת עשה אלוהים, לא היתה הבנה של התחדשות כי העינים שלהם הי מוסוות, וגם היום זה ככה.

להחליף את האדם הישן בחדש, זה תהליך מדהים עצום, ושונה ללא היכר. החוק הוא לא מה שמחזיק אותנו, אלא האהבה שאלוהים מעניק לנו, בחסדו. והאהבה משנה את הכל, וזה מרכז השינוי.

**על כן מלאי בטחון אנו ובכל עת ויודעים כי בהמצאנו בגוף
רחוקים אנו מהאדון, שכן על פי אמונה אנחנו מתהלכים ולא
על פי מראה עינים. ואולם מלאי בטחון אנו ומעדיפים לצאת
ממשכן הגוף ולבא הביתה אל האדון.
לכן גם שואפים אנו להיות רצויים לפניו, בין שאנו במשכנו
בין שאנו מחוצה לו, כי כלנו חייבים להראות לפני כס
המשפט של המשיח, למען יקבל כל אחד כפי המעשים
שעשה בעת היותו בגוף, אם טוב ואם רע.
(השניה אל הקורנתיים ה 6.10)**

לכל אחד סיפור משלו.

לכל אחד סיפור חיים משלו, מורכב במידה כזו או אחרת, לפעמים אני שואלת את עצמי מי אלה בני האדם שנולדו וגדלו עם כפית זהב בפה. היתה לי ילדות סבירה, וגדלתי בבית נורמטיבי, אבל בטח שבוודאי שלא נחסכו בעיות. פעם לפני המון זמן אמרו לי את זה, וזה לא היה נכון, אני רק מבינה עכשיו כל כך ברור, יותר מאי פעם, שלעיתים שאנחנו סובלים ולא נראה סוף, אנחנו מרחמים על עצמנו, ואם אלוהים רוצה בכך?

כל הזמן אנחנו מיושבים בתנוחה כזו, קבועה של אני, אני יכולה לכתוב את זה להביע זאת במילים, אבל אני יודעת שגם עכשיו, אחרי כל שנות אמונתי, אני אנוכית בצורה זו או אחרת, כדי להשיג משהו לעצמי, ואלוהים תמיד מזכיר לי לא לאחוז שום דבר, ושכל דבר התגשם ויקרה בעיתו, מה שחשוב שנהיה ערנים, קשובים לרוח, ושנפנה את דרכנו לאלוהים, כדי שגם אלה הקרובים אלינו, והשותפים אלינו לא יהיו מושפעים, מהפריצות שלנו, וההנחות שלנו, כי אלוהים שונא את זה בכל ליבו, שהוא כל הזמן צריך להתריע להעיר לנו להזהיר אותנו, ואנחנו בשלנו, כאילו שנחיה פה לנצח. אני הרבה יותר מאי פעם מזהירה את עצמי, מה מותר ומה אסור, ואלוהים רואה הכל ועובד על הכל איתי, בתוכחה ובאהבתו המסורה, עד קץ.

אנחנו חייבים לתחזק את מה שכבר קים בנו, העולם הוא הסחת דעת גדולה, המוביל אותנו לכל מיני דעות, ויש לו נטייה למשוך אותנו אליו. ולא רק זה, יש לנו נטייה לחשב על עצמנו הרבה יותר מידי, ואנחנו מתפזרים וכל חלק במח חושב בצורה אחרת. צריך, חייב לייצב ולחדש את המחשבות, ולשמור את מגן האמונה, וחרב הרוח, ולברוח לגמרי ממצרים, וכמה אפשר להיגרר אחרי זה, זה לא מועיל, לא בונה, ולא מקדם.

לפני הכל אני אומרת לעצמי תתמקדי, ונכון יש דברים שזקוקים לתפילה תיקון, ולהתמקד באלוהים, זה הכי חשוב. אני בתפילה היום, שההתמקדות שלי תהיה בכך, שאני לא אסטה, אפילו לא אצעד אחד ולא אעבור את הקו. שאתה תהיה במרכז חיי, ותשמור על ליבי ונפשי. איזון הוא כל כך חשוב בחיי היום יום, שלנו וגם שקיפות, משהו שמפגין אמונה, ונאמנות מוחלטת.

השקיפות היא במשפחה, בעבודה ובכל מקום שאנו מהלכים בו עלי אדמות, אחרת לא מועיל לנו להיות פה, המטרה שלנו היא למלא את הצווי האלוהי, ולהביא את יושבי החושך, לאור נצחי. אלוהים מדבר כל הזמן, הוא מדבר וזו הסיבה שאנחנו חיים, הוא מבקש מאיתנו, לשמור על הקטורת בוערת כל הזמן, וגם על בקבוק הזמן, שנהיה מוכנים בעיתו, להתייצב מולו, ובשעריו.

יום שישי הגיע שוב, הזמן עבר כל כך מהר, קשה להאמין, ואני נחושה למרות כל סיטואציה, נוכחית להשאר בשלום אלוהים הנשגב, אחרי כל השנים הללו שבהם, חשתי שעולי כבד, משום בחירות שגויות, את יכולה להרגיש שהשנה הזו, לא תהיה אותה שנה, אילולא אדוני, אני לא יכולה לתאר לעצמי היכן היינו, אנחנו נכנסים ליותר מודעות רוחנית, ואוכלים בשר, יושבים בשקט בנוכחות שלו שעות, משתתפים בסבלו, ושומעים את קולו, היו לי לו מעט ימים של בריחה כזו, לחפש את עצמי בכוחות עצמי, ואז לא מצאתי את עצמי, המטרה האמיתית זה לשבת לרגליו, בשקט, ובבטחה, לתת לו את העול שגם ככה לא היה צריך להיות על צווארנו, ולהיות מעורב בכל דבר בחיינו, בלי להסתכל על ההגיון שלנו.

אנחנו חיים משום שהוא מדבר, אין רגע שהוא לא מפציר בנו, מוכיח ומדבר, וכל כך מעורב.

אני מתחילה להרגיש את הימים הבאים בהם באמת העול מתחיל לרדת ממני, ולא לסגת יותר, יש לו כל כך הרבה בשבילנו, הוא שם את חיי ולקח את הכל על הצלב בשבילי, אני גם רוצה לתת לו בחזרה את מה ששיך לו, הרי כאשר הוא קנה אותנו בדמו לא היה לשווא, אין לי מחשבה או יכולת אחרת, חוץ מלהיות תלויה בו לחלוטין ולהסתכל עליו.

**והיה ביום ההוא יסור סבלו, מעל שכמך ועלו מעל צווארך
וחבל על מפני שמן.
(ישעיה י' 27)**

נראה שאנחנו נמצאים כעת באיזה תקופת מבחן, וזה בסדר לחוות ניסיונות, אנחנו יודעים באמונה שהפתרונות בנמצא, והרבה שינויים מתחוללים שאנחנו למדים להניח את הכל, לפני כס החדש.

כל יום אני מחפשת דרכים לפתח את המתנות, והשאיפה שלי היא להגיע, לאפס של חטא, כך השכינה תהיה איתי כל הזמן,

אני לא גאה בעצמי, כי יש נקודות בחיי, שאני לא מתמידה בהם מספיק, וזה נועל אותי, במיוחד הדברים שאני יודעת ומבינה היטב, שחשוב לעשותם.

אני שוב משחררת את המנעול של הבנה ברורה, מה זה לא להתפשר וללמוד להתענות לפעמים, כמו אלה שסבלו למענו.

היום אני מכריזה שאני אדם חופשי, והקרבה זה הדבר הראשון שאני צריכה ליישם בחיי.

אחיזות נועלות.

כאשר אנו מניחים זה משחרר, זה כמו פרפרים שיוצאים מגולמם, ונהנים ממעופם. השמיים נפתחים בכל זמן ובכל עת.

היום זה שוב, יום חדש שבו אני צריכה לבקש את שכינתו של אלוהים קיץ של חודש יולי, וצפיה, ליום נוסף, שהוא טוב יותר מקדמו.

אלוהים עובד הרבה יותר, כאשר אנחנו בכניעה, ולא נשלטים על ידי הבחירות שלנו אלוהים יודע הרבה יותר על מה יש לנו, להעיד ולספר, אנחנו לא תמיד רואים את הדרכים בהם הוא פועל, הוא עובד על זה ובתוך זה. הוא מזיז דברים, ועובד כל הזמן בלעשות טוב לבחיריו.

יש דברים כואבים שבאים בצורות. זה רק מעצים את המודעות שלנו, והדרך שבה
אנו צריכים, לשנות ולהשתנות.

יש לנו גלית שתמיד מנסה לקום, ולנסות לקחת את התפקיד של אלוהים, וזה הרבה
פעמים משום שאנחנו לא לוקחים סמכות, ולא באים בשם אלוהים חיים, למגר את
תכניות האויב.

אנחנו צריכים באמצעות הכתובים, או המילים החיות שנחתמו בתוכנו, להשכים קום
ולהרגו, הכי הרבה במעשים, ולא בדיבורים עדיין יש לי אני אישית את ההרגל של
אני צריך להתפלל, וזה תפילה שלא עובדת, היא נשרפת עוד לפני שחשבנו כך, על
כן אנו צריכים לומר בתפילה שלנו, תודה אדון, שאתה פועל את הפעולה הטובה
בנו, ולקחת ומיגרת את כל השאריות בנו, ופקחת את עיננו לרווחה כדי שנראה במו
עיננו תוצאות, ואת השינוי שייחלת לו כל כך הרבה זמן, בכל פעם אנחנו מתפללים
באמונה, ובחיות בתקומה תקווה, וניצחון.

הוא לעיתים קרובות, בטווח קצר מאיתנו, בתוכנו בלבנו ומולנו, ואנחנו צריכים לעקור
אותו לתמיד, בהתמדה, עד שהוא לא קיים כלל.
הדרך היחידה כאמור, זה להיות בהסכמה מלאה עם אלוהים.
הוא משנה אותנו דרך כאב, ומאבק ומשיב אותנו לאיתנו.

זה לא תמיד קל הרבה פעמים אנחנו, מנסים לשוב לפיתוי של הנוחיות, ולא שוקלים
את התוצאות, או את הצעד הבא שיקרה אם אנחנו לא דבקים במטרה, שאלה
נקראנו להיות.

אנחנו צריכים לדבר אל עצמנו בכל פעם, שבאה עלינו מחשבה, של בא לי לעשות
דברים בצורה עצמאית, או בכוחות עצמי.

להשיב את הטוב לחיקנו, כל פעם שהרע מנסה להתגבר על הרע בטוב, אנחנו יכולים
לעבוד על המצפון ולחדש, אותו מחדש לתשובה.

בתקופה הקשה הזו במיוחד, כאשר גלית תוקף, או מה שנקרא הענק, לבוא אליו
בשם אלוהים חיים, שאין לו את הזכות לקחת מאתנו, את מה שאלוהים יעד עבורנו.
בטרם היוסד תבל.

**אל נא תטעו, אחי אהובי. כל מתנה טובה וכל מתנה שלמה
יורדת ממעל מאת אבי האורות אשר כל שינוי וכל צל חלוק
אין בו.**

**הוא כרצונו הוליד אותנו בדבר האמת, למען נהיה ביכורי
יציריו.**

(אגרת יעקב א 17.18)

החשיבות של לשמוע ולעשות צריכה להכנס לשורשים שבתוכנו, לפעמים אדם בא ודורש דבר מה ממני, אני יודעת לפני מה ברצוני לבקש, משום שאנחנו עם הזמן, ובמהלך ניסיון של שנים, מורגלים באופן טבעי להיות ערים לרוח, ומה שאלוהים דורש, כמשא טבעי ואורגני עלי אדמות, אתה לא מחובר לעולם, אתה מחובר לגמרי, למקום שבו תמיד היית צריך להיות בשמים.

**אבל המשקיף בתורה השלמה, תורת החרות, ועומד בה
מבלי להיות שומע ושוכח, אלא עושה בפועל איש זה מבורך
יהיה במעשהו.
(אגרת יעקב א 25)**

בוקר חדש, עם הפגעה סמכותית, לעיתים אנחנו לא יכולים לקחת סמכות, והסיבה זה שאנחנו נכנעים לבשר, ולאדם הישן וזה השאריות האלה, שלא רוצות להיפרד מאתנו, ואנחנו לא מאיתם.
כאשר אנחנו בהכנעה מלאה הרוח שוכנת בתוכנו, ואם אנחנו לא מסיבות אנושיות, והבשר שמכניע אותנו היא הולכת.
עצוב לתאר מצב כזה, אבל זו המציאות הקיימת.
יש משהו ספציפי אישי משחר ילדותי, שאני מסרבת לשחרר, ואני באה לאלוהים עם כל מיני מניפולציות, שזה משהו קטן, ואם יש משהו ספציפי שאני מאוד רוצה לאכול אותו?
אז למה לא?

אלוהים יודע הוא יודע מה מזיק לנו, מה פוגע בנו, מה עוצר את היעוד שלנו.
מה מנטרל את הפעולה הגדולה כל כך, שהוא רוצה לעשות עבורנו ודרכנו.
אבל אנחנו שוכחים מהר, ודוחים את זה, לדוגמא אני יכולה היום, לבקש מאלוהים לשירה, וכל דבר אחר, שהוא ישתמש בו דרכי, היום.
אבל אם אני רואה שהיום עובר ולא קורה כלום, אני חוזרת לאותה נקודה, ואוכלת מה שאסור לי, כי לא ראיתי שהוא עשה משהו.
ובמקום להאמין שבזמן הזה אני מכניע את עצמי, למענו, שהוא עובד כל הזמן.
וחושבת אחרת איך שאני רוצה לחשוב, זה מכשיל אותי.
וזה עוד יום שעבר שלא עשיתי כלום, כי לא נתתי את הכל על המזבח.
יש דברים שלא הייתי מעיזה לגעת בהם,
כמו אכילה מבוקרת, שבעיקר זה מרכז החולשה שלי.

ואני מבקשת מאלוהים היום שוב, שלא אכנע לעול הזה, ולהנאה הזמנית הזו, שמנתקת אותי ומרחיקה אותי ממנו, מוטב שאחזור מיד למקום שבו אני צריכה להיות בו ולתמיד, שאוכל לעזוב את האדמה, הזו בידיעה ברורה שנתתי ועשיתי את כל מה שיכולתי, לחיות במציונות, ולתת מהאור שקבלתי לעולם, ושנבראתי למטרה הזו.

והכי חשוב כעת שאני כאן על האדמה לשמוע ברור את קולו, בשקט, ושלא ירחק ממני, ואקרא לו בהיותו קרוב.

הסיפור של שמשון, הוא סיפור כל כך דומה לבן שלי שנולד, ליעוד כל כך גדול, וקבלתי את אותה קריאה שהייתה לאימו של שמשון, להתנזר ממאכלים מסוימים, לעיתים אנחנו לא מבינים את הדברים הללו, אם אלוהים נתן לנו מהטבע האלוהי אז למה לא?

אז ידעתי, שהייתה לי דרישה דומה, כדי לראות את אלוהים עובד דרך הבן שלנו עטר, ולצערי לא נעניתי לדרישה זו בעבר כי שתיתי עדיין חלב, ולא חשבתי שמשוהו יקרה, מעבר לזה גם עליי להודות, שהיו הרבה מקומות בהם פעלתי בצורה עצמאית, לעיתים מה שבא לי, וראיתי במהלך השנים איך זה משפיע עליו, ועל המשפחה מסביב, ולא יכולתי לראות מעבר לעצמי, כלום, או שפגעתי, הייתי אדישה, ושמתי את עצמי כקרבן, כאילו שרק לי כואב, ולאחרים לא, לא הבנתי שגם פגעתי, בעצמי ובסביבה שלי, כי לא טיפלתי בפצעים אשר בתוכי, ולא נתתי לו לרפא אותי, ויום אחד פתאום, התעוררתי אחרי לא מעט תוכחות, במקום לעצור אמרתי לעצמי, אקח אחריות על מעשיי, אקבל את המשמעת הראויה, שהיא לטובתי ובאמצעות חסדו ואהבתו אמשיך, ללכת את המרוץ, ללא הפסקה, ושהכוונה האמיתית שלי לחזור בתשובה תהיה לגמרי, מעשית, ואמיתית, ביישום ומעשים.

חשתי את נוכחות אלוהים, באה והולכת, אבל כדי לעמוד על כך שהיא נשארת, את לא יכולה לזוז מהמקום שנבחרת להיות בו. את צריכה תמיד להיות דרוכה, ועל המשמר עם כד שמן ביד.

ויש פעמים שאלוהים יאמר לך, לא, כן, או לחכות. ואת צריכה לשמוע את מה שיש לו לומר לך.

אני בעמדה הזו היום לגמרי, פעם הייתי עיקשת לרצות דברים מיד כאן ועכשיו, אבל זה לא צלח, משום שעצת אדוני תמיד תקום.

כיף ששבת בפתח, בזמן המנוחה אז נפתחות הדלתות לכתוב שוב, ולהיות רגישה לדבר אלוהים, מודה שיש עוד דרך להתיישר, להוריד עוד הילוך, לעשות עוד צעדים של שנוי, ולהמשיך לבחור נכון.

במקום מגורינו בירושלים, אנו מוקפים בדתיים, וחילוניים כאחד.

אלה הדתיים הרפורמים, המשוחררים והרואים בגובה העינים, הם גם נחמדים לבריות, אך כאשר אתה קרוב לרוח, אתה יכול להרגיש, שהם לא שם.

ואתה יכול להבחין בין אדם שמחפש את האמת, וזה שלא, זה המנסה לרצות, וזה שאלוהים כבר בחר בחר. לנו כבר יש כרטיס כניסה, לשערי שמים, ואנחנו צריכים לקחת אחריות, שאנו פה, לתת את כרטיס הכניסה הזה, גם למאמינים שעדיין, לא חיים ממש באמת, ואלה היושבים בחושך.

קל או קשה לנו? מה זה משנה, מה שחשוב שרצונו יעשה, וכבודו, ינשא מעל כל שם אלוהים הורס בתוכנו את כל הדברים, שמובילים אותנו להרס עצמי, ובדיוק אני נזכרת בישוע מה הוא עשה למעני.

7.8.2024 שער של תפילה

הבוקר הוא בוקר של תפילה, ושמיעה וכך שאר היום גם נקבע לפי מה שאנחנו בוחרים לעשות, אם לקום השכם, ולתת את כל הפחדים והדאגות שלנו לאלוהים, או להתעלם מהם ולהמשיך לישון, בחירה נכונה היא לקום השכם, זה המקום שאלוהים מדבר, אנחנו יודעים ומודעים לכך שיש דברים, שזקוקים לפתרונות, אלוהים מדבר במילות חזקות ומעודדות, שבהם אנו יכולים להרים את הראש ולהמשיך, ואנחנו צריכים ומחויבים לקרוא לו בהיותו קרוב מניסיוני האישי אם אני לא קמה מספיק מוקדם, לפני שהכל מתעורר ליום חדש, זה פספוס ואיבוד יום.

ולכן אני מרגילה את עצמי, לעשות את כל הדברים, באופן קבוע ובהתמדה. המילים שאלוהים מביא אל ליבי, חודרות עמוק, ומשורשות בי, וכך אני שמחה לאורך כל היום, משום שהוא הפיח בי שוב חיים מחדש. אלוהים דואג ומספק את צרכיו של כל דורש.

דרשו אדוני בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב.
(ישעיה נה 6)

כל פעם יש משהו טוב לספר על אלוהים, הוא טוב ומיטיב בכל מעשיו, האהבה שלו מנצחת כל מכשול בחיינו.

יום חמישי סוף השבוע קמתי ממש מוקדם, כדי להתפלל, ולהקדיש את זמני לאדון אלה השעות שבהם אתה מתחיל את היום, וזה נותן לך יום מלא השראה ושמחה, אתה מיושב, וקשוב וכלום לא יכול להסיח את דעתך.

ציפיתי לזה עוד לילה לפני, כמו ילד שמחכה להפתעה שלו, ומה החוויה שנעבור אני והוא יחד.

בבוקר חשתי לא טוב וזה שם אותי לישון כמה שעות, והרי כתוב שאין לנו מלחמה עם בשר ודם.

עם כל זה הייתי מלאה בשמחת האדון, ואם באותו זמן חשתי מוות, ששורר עליי, קבלתי פסוקים המביאים חיים, עם זאת אני מבינה יותר מאי פעם שכל מה שקורה כל מה שיקרה, והפעולה שהוא עושה, זה להביא אותנו לשינוי העצום שבו נראה אותו פנים אל פנים.

שנגיע לכס מלכותו נקבל את הכתר, שבו חיכינו לו כל כך הרבה זמן. אלה החזקים והאיתנים למרות כל האתגרים, מנצחים בסופו של דבר. יש מצבים שבאמת אני חושבת על ההגיון של עצמי, אני לא רואה שיש אדם פה על האדמה שלא חושב על ההגיון שלי עצמו, על המציאות שעומדת מולו, איך אצא לעולם לעדות, שכל פעם משהו חדש נוחת עלייך?

ויש דברים לו מוגמרים, אך פתאום ההגיון של עצמי, הופך לאמונה שאלוהים משנה את כל דפוס החיים שלנו למקום אחד, והכל יבוא. זה עוד יום שאנחנו צריכים לא לבשר, אלא לרוח, להתחדש ולדעת מה טוב ורצוי בעיניו.

להביט בראות עינים מתישה אותי, ואת היכולת שלי לתפקד במיוחד שחיותי אני, וראיתי כל כך הרבה כאב, מה שבטוח זה לגמרי הרחיק אותי מהאני שלי. היום זה יום חדש, וכל יום הוא יום טוב מקדמו, אם אנחנו פותחים אותו בהודיה, ומכניסים אותו אלינו הביתה.

אלוהים בונה בנו בית חלומות, אבל עם הזמן זה הופך להיות מגדל, ארמון, שכל היסודות בו מובנים, בצורה הכי מחושבת וטובה שאפשר, כדי להביא אותנו למקום שלם ובטוח, פה עלי אדמות, ואתו בשמים. אנחנו צריכים להביט על הקים, ועל כל הדרך שהלכנו, מהמקום הזה ואילף אנחנו צריכים לצעוד, חדורי ניסיון, וחדורי מטרה. לפעמים מרגיש לי שאנחנו המאמינים, שנותנים את עצמנו יש לנו הכי פחות מכל אחד אחר.

הוא לוקח מאתנו, הכל שיהיה לנו הכל אתו, ומלמד אותנו, שהחוסרים הזמניים והצרכים, מלמדים אותנו שיש לו תכנית הרבה יותר טובה, ורק שלא נביט על העולם, ונזכור שממש עכשיו בעודי כותבת אני נמצאת בארץ ההבטחה, ארץ זבת חלב ודבש.

הודיה על הצלה ממוות

אהבתי כי ישמע אדוני את קולי תחנוני:

כי היטה אזנו לי

ובימי אקרא

אפפוני חבלי מות

ומצרי שאול מצאוני

צרה ויגון אמצא;

ובשם אדוני אקרא

אנא אדוני מלטה נפשי;

חנון אדוני וצדיק

ואלוהינו מרחם

שומר פתאים אדוני

דלותי ולי יהושיע:

שובי נפשי למנוחיכי

כי אדוני גמל עליכי

כי חילצת נפשי ממות

את עיני מין דמעה

את רגלי מדחי;

אתהלך לפני אדוני

בארצות החיים:

האמנתי כי אדבר

אני עניתי מאוד:

אני אמרתי בחפזי

כל האדם כזב:

ומה אשיב לאדוני כל תגמולוהי עלי:

כוס ישועות אשא ובשם אדוני אקרא:

נדרי לאדוני אשלם

נגדה נא לכל עמו:

יקר בעיני אדוני

המותה לחסידיו

אנא אדוני כי אני עבדך

אני עבדך בן אמתך

פתחת למוסרי:

לך אזבח זבח תודה

ובשם אדוני אקרא:

נדרי לאדוני אשלם

נגדה נא לכל עמו:

בחצרות בית אדוני

הללויה. (תהילים קטז)

יש תקופה של הפוגה בכתיבה אבל אני תמיד רושמת וכותבת
הרי אנחנו לא נפסיק להיות עדיו של אלוהים עד היום שבו
המשא שלנו יסתיים.

זאת היתה שנה קשה ומורכבת לעם, חשבון נפש התעוררות, המטרה של אלוהים
היא להשיב את כולם הביתה.

המלחמה עדיין בנמצא חילנו נכנסים ללבנון, והרבה כבר הלכו ולא ישובו, אלוהים
יודע ומבין את כל נסיבות החיים, ולו הגדולה והתפארת, אנחנו רק מבינים, שהוא
בונה את השארית.

אנחנו המאמנים אסור לנו ולא לרגע, לבזבז זמן אבל לנצח את הרגע בעשייה, לא
לתת ליום לנצח אותנו, אבל לנצח את היום, יש זמן כזה של שקט פתאום שאלוהים
הורג את כל השליליות בתוך לבנו.

זו שנה חדשה ויותר טהורה ונקיה מקודמה, זה כאילו שאתה מחפש משהו מהאדם
הישן, ולא מוצא אותו, גם אם אתה מתאמץ.

זה משום שאלוהים ממגר את כל התאוות והרצונות, שהיו לנו אז בבשר.
יום רביעי של יום השנה, חגגנו עם המשפחה המורחבת, ובאמת עליו להודות לאלוהים
על החסד שהוא מעריך בקרבנו, ומוביל אותנו להיות דוגמא ועדות למשפחה, הגדולה
והיפה שלנו. כל אחד בעיניו הוא כמו פרח, שילך ויגדל והתפתח עם הזמן, ואין דבר
שהוא לא יכול לעשות, כי לא קצרה ידו מהושיע.
היחסים גם מתעמקים עם הזמן, ולי נפתחת דלת לבנות מחדש דברים מעוותים,
לנסות לגשר ולחזק יחסים, ושלא יהיו מריבות.
אני ללא ספק יודעת שאני המפתח לישועה של המשפחה שלי.

באם אני אלך בטוב ואשמע את כל אלוהים, הוא יפתח דלתות שמעולם לא הופיעו
נגד עיני, ואם זאת אני לא מסתכלת על פי ראות עינים, כי אני זוכרת שבמצבים הכי
קשים שעמדו מולי, האדון דיבר ואמר, אל תסתכלי על פי ראות עיניים בטחי ותאמיני
ואני חיבת לכתוב, שאלוהים שם את זה חזק בקרבי א אני כותבת.
השנה המתקרבת שבאה עם כל המורכבות והכאב, שהעם שלנו נושא, מביאה גם
בדרך תקווה ותקומה חדשה.

ואילו העם היה יודע את אלוהים, יותר מקרוב, הרבה מקרים כואבים היו נמנעים,
יש כאלה שאומרים שהייתה שנה מקוללת, וקשה אך מה עם כל השנים הקודמות,
הגלות, והכאב שעם ישראל עבר, אז אני מאחלת שכל מה שהיה אז, ימחקו ויעברו
שנים וקללותיהם, ושתבוא שנה וברכותיה.

שהעם ידע להבין לבחור נכון, ושתפתח לו דרך לשמוע את קול המדבר. אני זוכרת את התקופה ההיא שהייתי בסבך הקוצים ההוא, שאת עומדת מול מצבים קשים ולא יכולה לעבור, ומשם כי אין לך ברירה את חיבת לבחור, ויש לא מעט שעשית בחיים, וזה הזמן כעת להיות עדות ולסיים את כל מה שהתחלת, בעבור זה שהפיח בך חיים חדשים.

אנחנו עשירים בתקוה ואמונה, קושי קים בנו, זה לא מעגל שנסגר ודרך זה אנחנו אפילו מחוזקים יותר.

דרך כך אנו מסתכלים על ההזדמנות, שבהם כל הדברים הטובים ישובו אלינו.

אז והיום מנוקדת מבט של מאמין

אני יכולה השראה אפילו מאלה הלא מאמינים, יש אנשים חכמים בעולם הזה, שאלוהים משתמש בהם גם עבורנו המאמינים, אם רק היינו יכולים להבין יותר טוב, כמה אלוהים מדבר בלבנו, וכמה אנחנו לא מקשיבים, אני כבר לא מהרצים קדימה כפעם, חוויתי לא מעט משמעת כדי להתמתן ולשמור על נפשי, יום כיפור השנה ואני כותבת איזה שנה קשה ומורכבת זאת היתה, אנחנו מעורבים בכל מה שקורה לאלה הלא מאמינים והמאמינים שעדיין לא ראו את ההתגלות האמיתית.

גם אנחנו לומדים יום יום אבל בזכותנו אני יותר שקטה מפעם, אם לא הוא הייתי יוצאת מדעתי, הוא אל רחום וחנוך ארך אפיים ורב חסד, לעיתים אני מאבדת קצת את המוטיבציה להמשיך, אבל הוא עוזר לסחוב עוד קצת את העגלה קדימה.

אז והיום איך אני יכולה לתאר את זה, אז הייתי פרועה כמו ילדה וכמו עלה שנידף ברוח, הרבה שנים כו ששאל הגדיר מאחד מאגרותיו, הפצעים סרבו להגלית, וזה רק הוביל אותי למטה, אם אני רואה את עצמי היום אני במגמת עליה, וזה מה שאני חיבת לבחור ותמיד להשאר, כי העבר לא הסביר לי פנים טובות, עם ההחלטות השגויות שעשיתי.

בחירות הכי קטנות על דעת עצמי, והסחות דעת, מרחיקות אותי מההקשבה, והדרך שאלוהים רוצה לדבר אל לבנו, ולבטא את עצמו.

אז לפני שנה, קבלתי שיר מאוד חזק שדיבר אל ליבי, זה לא שיר של מאמינים אבל המדינה שלנו חוותה לא מעט, כאב, ובין השירים הללו שאלוהים שם על ליבי נקרא התחדשות, לפני שנה קבלתי את השיר בתחילת השנה החדשה, או קצת לפני שאחרי החגים התחדש הכל, חששתי מעט כי התמונה לא היתה לי ברורה, חשבתי שזה יהיה עוד שנה, ואז יבואו הניסים והנפלאות והשינוי הגדול.

עודדתי את עצמי בכך שהוא נאמן וטוב, אבל גם היו לי ספקות וירידות ואז שוב עליות, כאילו דברים נחתו על המשפחה, לא פשוטים, ונראה כאילו אין לזה סוף, אבל אלוהים הרים אותנו כל הזמן מחדש במהלך כל השנה, ואני ממש הבנתי שעדיף לעבור כל קושי כדי להשיג משהו טוב יותר בסוף.

והכל פה זמני ומועד ליפול ולנו יש את רוח המשיח, שעוזרת לנו להמשיך את המשא

סוף סוף היום יום כיפור של שנת 2024 אני רואה בחיים האישים שלי שיפור, ואיך זה שופך ברכה על המשפחה.

אני בונה בית כפי שהוא באמת רוצה.

וזו נקודת התחלה באמת עם התמונה המלאה, והתגשמות כל הדברים שאלוהים תמיד חלם וביקש, שהוא יכול לבוא ולשכון בבית שמגיע לו.

בכל השנים מאז באתי לאמונה היו בריחות הצדקה עצמית, רחמים עצמאיים, ורגשי אשמה, ואז פתאום אני נותת לאלוהים לרפא א הפצעים שלי, מהעבר והילדות והכאב שנשאתי עימי, ושהסכמתי הרבה עם האויב, אני מתאזנת, והריפוי העמוק מתגשם, והכל מתחיל מחדש, אבל בצורה נקיה טהורה ונותת כבוד לאלוהים.

היום הכי הרבה חשבתי על הכפרה של ישוע מה הוא עשה עבורי, אנחנו צמים ביום כיפור כדי להתענות ולעשות חשבון נפש, אז בעצם העם שלנו עושה בכך, כי הוא מרגיש סוג של מחויבות, אבל מה עם כל השנה, האם הם עדיין שומרים על הלב? ואיך אפשר בלי ישוע המשיח, שמסר את חייו עבורנו?

אז נקודות חשובות

כאשר יש רגשי אשמה

אלוהים פוסח על חטאי העבר אך דורש מאתנו לא לשוב לעשות את אותם דברים, ואם אנחנו טועים לבקש מיד סליחה.

אם נתודה על חטאינו, נאמן הוא וצדיק לסלוח לנו על חטאינו ולטהר אותנו מכל עולה, אם נאמר שלא חטאנו, לכוזב שמנו אותו ודברו אינו בנו.
(אגרת יוחנן הראשונה א 9.10)

שימו לב שיש הדגשה חשובה, שמבטיחה שאנו כן חוזרים בתשובה הוא מטהר אותנו מכל עוולה, זה אומר שכל שאנו לומדים להכניע את עצמנו תחת ידו החזקה הוא מטהר אותנו, ואנו הופכים להיות כמוהו.

הצדקה עצמית

הצדקה עצמית גורמת לנזק ממש, משום שאנו כבר מוצדקים על ידו, הגנה עצמית, לא מביאה לנו את השלום בקרבנו, להיפך היא מרחיקה אותנו מאלוהים משום שאלוהים לא אוהב אנשים שמצדיקים את עצמם, ודרך הענווה שנקראנו לחיות בה, הוא מגן עלינו.

והיה מעשה הצדקה שלום ועבודת הצדקה השקט ובטח עד עולם: וישב עמי בנוה שלום ובמשכנות מבטחים ובמנוחות שאננות:
(ישעיה לב 17.18)

ההתמקדות החדשה, היא המרכז שבא אנחנו מתחדשים יום יום, והופכים להיות בצלמו כדמותו, אז השנה הזו תהיה טובה יותר, לנו המאמינים שבוחרים ללכת קדימה, ולא לסגת.

נקודות חשובות שעלו לליבי בזמן ההכנות שכל המשפחה תתארח אצלי חוויה טובה, הרבה עבודה אבל גם מלא חסד, אתה מרגיש שאתה אף פעם לא לבד, תמיד יש משהו שמבשל שמנקה ומשנה את כל התמונה הישנה למשהו חדש לגמרי וכל שנה זה יותר ברור לך אלוהים ממית את כל הפצעים החולשות הכאב, וגם את הדברים שכל כך בא לך לעשות אותם בבשר, אבל אתה לא מסוגל כי הוא כבר המית את היכולת שלנו לעשות בכך ואם אנו בריאה חדשה הישנות עברו. אין ספק שזה שונה לחלוטין ממה שהכרנו אז, שרצינו להוכיח את עצמנו בפני אחרים, וכל הדברים האלה ברשתות החברתיות, אלוהים מוריד מאתנו את החשק וגם את הרצון, לעשות את מה שבא נגד רצונו.

בהיותי ילד דברתי כילד, הבנתי כילד, חשבתי כילד. שהייתי לילד שמת קץ לדברי הילדות. (הראשונה אל הקורנתיים 11)

עברנו חג יותר רגוע, עם היכרות עם אנשים שבאו לפגוש אותנו בירושלים, אפילו מירדן, היו מפגשים קהילתיים התחברות, והיה ממש נחמד, עוד שנה חולפת שנה של כאב, ויגון בדידות ותסכול חוסר ודאות לאלה אשר חוו על בשרם את ה7.10 גם אנחנו במידה מסוימת, מתערבבים לתוך זה וכואבים את הכאב של אלה אשר אבדו חיים, ולא ישובו.

אלה שנפצעו רגשית ופיזית, ואילולא אלוהים לא יחזרו להיות מה שהם היו לפני המתקפה הארורה הזו, אנחנו המאמינים מחכים באמונה, וללא ראות עינים לנפלאות שאלוהים עושה בקרבנו, הוא גודל בקרבנו, וממלא את מבוקשנו, לפי רצונו. יש לי עוד כל כך הרבה לתת, ואני מאמינה שאספיק הכל אם לא אתרברב, ולא ילך למקומות המסיחות את דעתי.

אסון הנובה, ועוטף עזה שרויים באווירה של חנק, אבדן, ואלוהים הוא עדיין מחכה, עברה שנה והנה מקימים עוד מסיבה גדולה יותר בירוחם, ואני אומרת לעצמי הם לא למדו שום דבר, מכל זה, וגם אלה הניצולים מהנובה, הלכו והשתתפו במסיבה גדולה וכפולה יותר שהתקיימה.

אני לגמרי לא מופתעת, ממה שקורה לעם שלנו שוב, אני כואבת ואף מיוסרת. שהם לא מבינים את מה שהתרחש במדבר, וכמה אלוהים כעס על מעשה העגל, כאשר משה היסס לרדת.

כל העם כמעט בגד באלוהי ישראל, רק משום שהוא נסתר מעיניהם לרגע. וכך הם הגיעו למסקנה הנה נעשה דברים על דעת עצמנו. הנה כולם רוקדים את החיים החדשים, שהם לא חיים זה סוג של נקמה על המתקפה, וזו הדרך ללא נודע.

אלוהים תעשה, אלוהים תרחם השב עמך אל חיקך.

תפילתי שלי תהיה עמוקה ונאמנה לך

רק הצל את עמך החוטא הזה

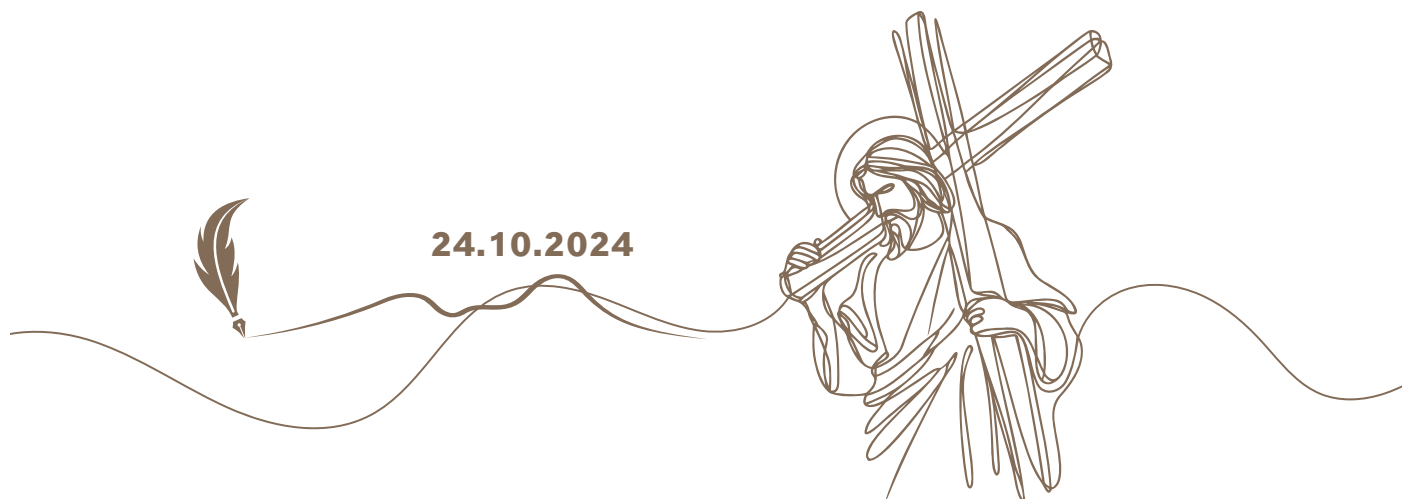
שאתה מבקש אותו לתשובה

אל תאחר, כי לא קצרה ידך מהושיע

שהם ישובו אליך ישובו אליך

באמת ובתמים, שידעו שאתה הוא אלוהים

ואין אחר ולא יהיה בלעדיך.

זה הדף האחרון שאכתב בספר הנוכחי, מה שעליי על ליבי וכולי אמונה, שאני אהיה עדות לרבים, דרך הדברים הללו, שנכתבו.

שמחת תורה היום, באותו היום שנה שעברה חמישה עשר יום, לפני חלה המתקפה ההיא. הלב שלי אומר חזק, תסיימי את הספר.

ואני מסיימת עם מילים מחזקות ומעודדות,

זה מתן תורה חדש לעם ישראל, ייתכן שיבוא על העם עוד הרבה כאב, אבל כל כאב מביא אתו תקווה חיות וחשבון נפש, למי עלינו להפנות את ליבנו.

הסוכה שלנו עדיין בחצר הבית, הסוכה היא משכן, במשך שבעה ימים, שבה אלוהים שוכן בנו, אבל גם בכל עת, שאנו נותנים לה מקום, רצונו הוא לשכון בכל המין האנושי, זו גם הסיבה שנכתב כי הוא אהב את העולם, ונתן את בנו יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו אלא יחיה חיי עולם.

אלוהים מקים הכל מחדש, לנו יש רצונות חופשיים לבחור, אני אישית לא הייתי חוזרת למה שהייתי, כל מה שהיה אז, נסלח ונמחק, אמשיך הלאה, כדאי לסיים את היעוד בצורה טובה ולהשלים את פועלה.

עץ החיים הוא בקרבנו, והעץ נמצא בנו ובתוכנו, ואנו לוקחים סמכות על כל הארץ. התחושה הפנימית מתעצמת בי, להחיש את הזמן, ולנצל כל רגע, הזמן נהיה הרבה יותר קצר, והשעות כאילו עוברות ברגע.

אני רואה התגשמות, אני גם מבינה שבלי עזרתו לא אוכל להגשים את מה שחלמתי, להגשים.

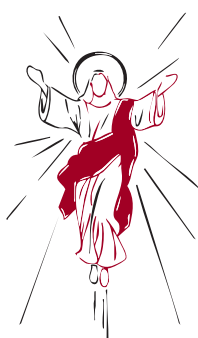
אני מודעת למה שבתוכי ליבי, ואיזה מתנות קבלתי, כדי להעניק אותם לכבודו, העבר בנה בי חומות, שסגרו את מה שיש לי לתת, אבל ברגע שנתתי למפתח אלוהים לרפא את נפשי, קפצתי למים ללא חששות, ההרגל הזה באמונה, נשבר בקרבי ויש בי משהו נצור כמו סלע, שלא יעצור את מה שיש לי להעניק, לעולם החשך המבקש מענה.

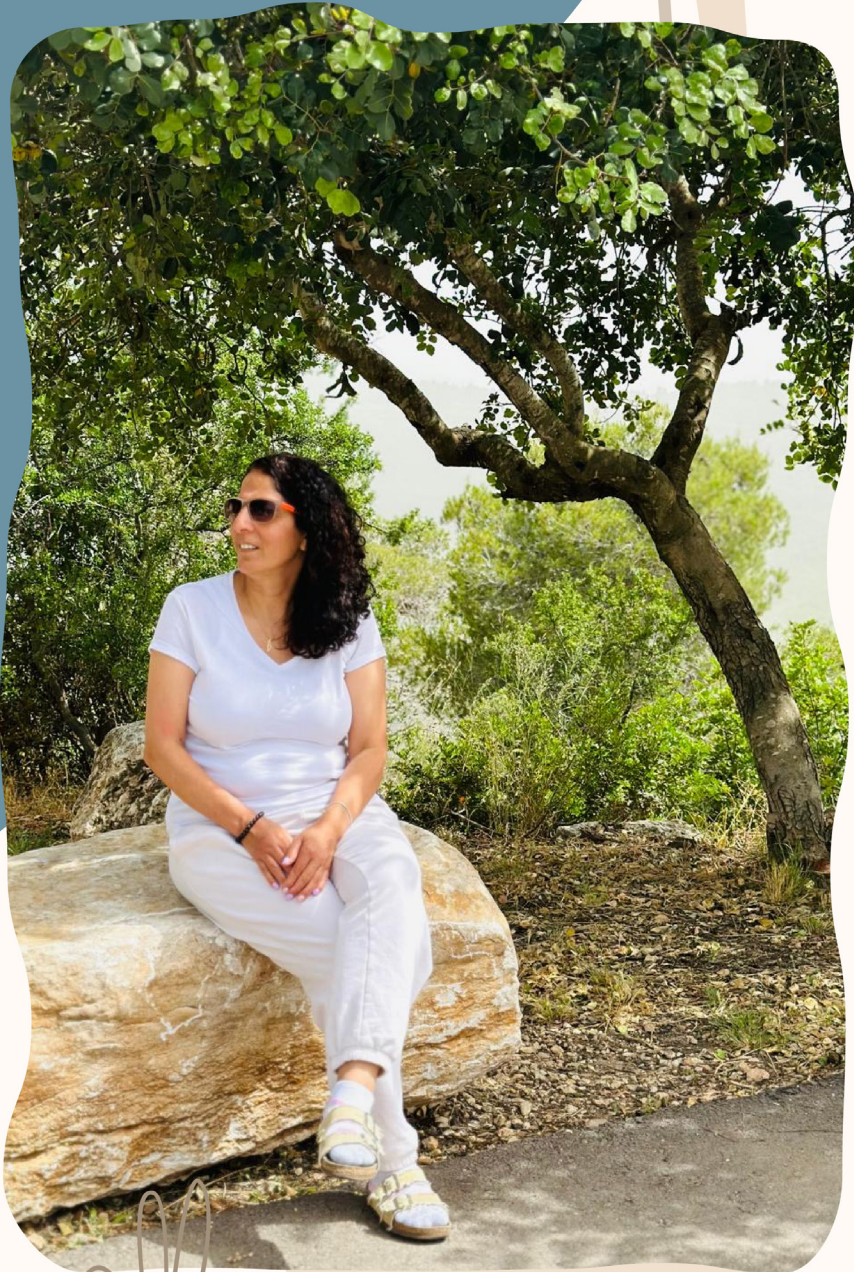

**כי ילד ילד לנו בן ניתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא
שמו פלא יועץ אל גיבור אביעד שר שלום: למרבה המשרה
ובשלום אין קץ
על כיסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה
ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת אדוני
צבאות תעשה זאת:
(ישעיה ט 5.6)**

**והיה ביום ההוא לא יוסיף עוד שאר
ישראל ופליטת בית יעקב להישען
על מכהו ונשען על אדוני קדוש
ישראל באמת: (ישעיה י 20)**

דקלה
נקולס

התהליך השמימי , והלך
הרוח שאנו חיים בו
כמאמינים , הוא כפזאל
שבתחילה חסרים בו
חלקים רבים .
החלקים אט אט ,
חוזרים למקומם, הטבעי.
אלוהים בונה חלק, חלק
באדם הפנימי שלנו.
ואז אנו מביטים על
התמונה המלאה ,
ההגשמות , ההבטחות ,
וזו לפי בחירתו שלו,
שאנו בחרנו ללכת
אחריה נקיי כפיים, וברי
לבב.

כי ילד ילד לנו בן ניתן
לנו ותהי המשרה על
שכמו ויקרא שמו פלא
יועץ אל גיבור אביעד שר
שלום: למרבה המשרה
ולשלום אין קץ על כסא
דוד ועל ממלכתו להכין
אותה ולסעדה במשפט
ובצדקה מעתה ועד
עולם קנאת אדוני
צבאות תעשה זאת:
(ישעיה ט 6)